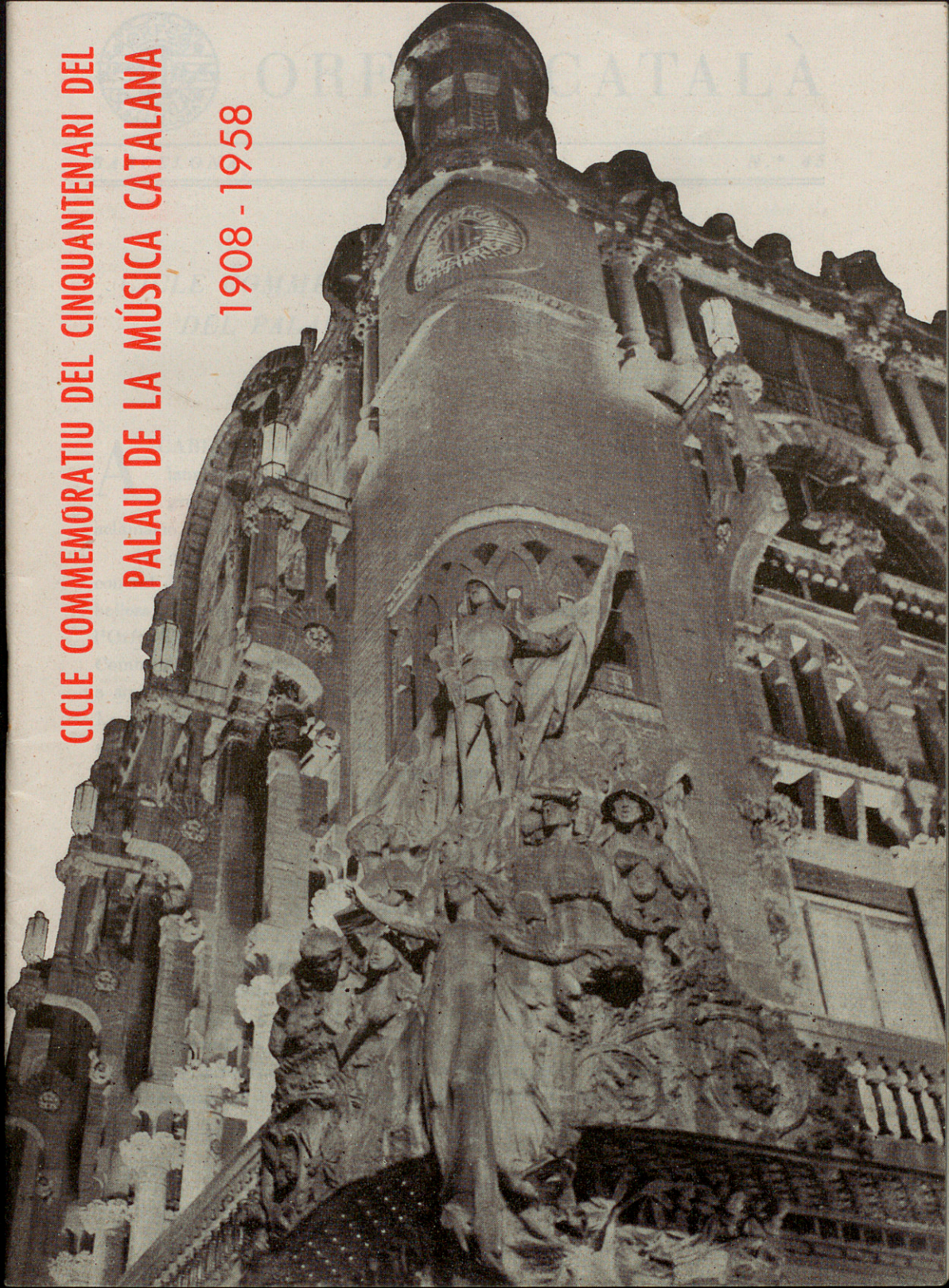

CICLE COMMEMORATIU DEL CINQUANTENARI DEL
PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

1908 - 1958

ORFEO CATALÀ

BARCELONA

JULIOL 1959

N.º 45

CICLE COMMEMORATIU DEL CINQUANTENARI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

1908 - 1958

A CABEM de tancar el cicle del Cinquantenari del Palau de la Música Catalana amb el sopar del dia 18 de març, corresponent a la suggerència d'un grup de socis, acollida amb goig per la Junta Directiva i aprovada per aclamació en la darrera Junta General.

En celebrar el Cinquantenari del Palau no hem commemorat únicament el fet concret d'un edifici brillant, tot i que ell respon a una època i en té tota la seva bellesa; ni tampoc les grans possibilitats que l'existència de l'edifici va obrir a l'Orfeo Català, donant-li una solidesa econòmica que li ha permès de fer tantes coses. Commemorem, per damunt de tot, cinquanta anys de fidelitat a una mateixa idea, a aquella fallera que aplegà entorn del Mestre Lluís Millet els primers cantaires. La mateixa casa, el Palau, ahir i avui amb el mateix contingut, com una promesa de fidelitat a oferir a les generacions venidores, tota aquesta joventut a què els fets, massa al descobert per a ésser ignorats, poden orientar per camins on l'escepticisme faci difícil o anullí la reacció fecunda i constructiva. I aquest sentit ningú no l'ha sintetitzat millor que els nostres cantaires.

El sopar del dia 18 de març, posant al volt de la mateixa taula cantaires, mestres i socis, ha estat un motiu més per estrènyer els lligams que uneixen tots els qui formen part d'aquesta gran família que és l'Orfeo Català; lligams que res ni ningú no podrà trencar mai perquè són fills de l'esperit, i de l'esperit es nodreixen. Fou també una afirmació de la nostra vitalitat. El mig segle del Palau, rejoyenit a to amb les necessitats modernes, va acompanyat de més de seixanta anys d'actuació del nostre Orfeo, que no solament ha renovat antigues gestes amb la interpretació de les obres dels grans mestres de sempre, i del culte cada dia més viu a la nostra cançó, sinó que ha guanyat nous llores cantant altres corals (com recentment l'«Stabat Mater», de Poulenc) i obres de més modernes tendències.

Aquesta magnífica joventut del nostre Orfeó, avui vibrant i a punt com el primer dia, és filla de la coincidència de tots aquells que directament o indirecta han ajudat ininterrompudament la gran obra, però els cantaires i els mestres, que també s'han anat renovant, en són els autèntics artífexs.

Per això l'homenatge fou precisament per a ells i a ells s'adreçà l'agraïment de tots els concurrents al sopar quan, solemniament, als acords de l'Al·luia de Haendel, entraren seguits de la Senyera i els Mestres a la gran sala convertida en magnífic menjador. Per això l'homenatge fou també un acte sobri que trobà en la mateixa sobrietat la seva millor significació. Sota l'ombra de la nostra Senyera, acompanyats de les senyeres dels altres Orfeons que volgueren associar-s'hi amb una representació, no sols de les seves Junes Directives, sinó també dels seus cantaires, la presència de tants amics de l'Orfeó presidits pels seus socis cinquantenaris feia innecessàries les paraules. El brindis solemne prengué així la més alta significació. I el silenci d'aquells segons era penyora certa d'haver fruitat el silenci observat pel Mestre Lluís Millet en els darrers anys de la seva vida gloriosa.

Conferència del Sr. Josep M. Pi Sunyer

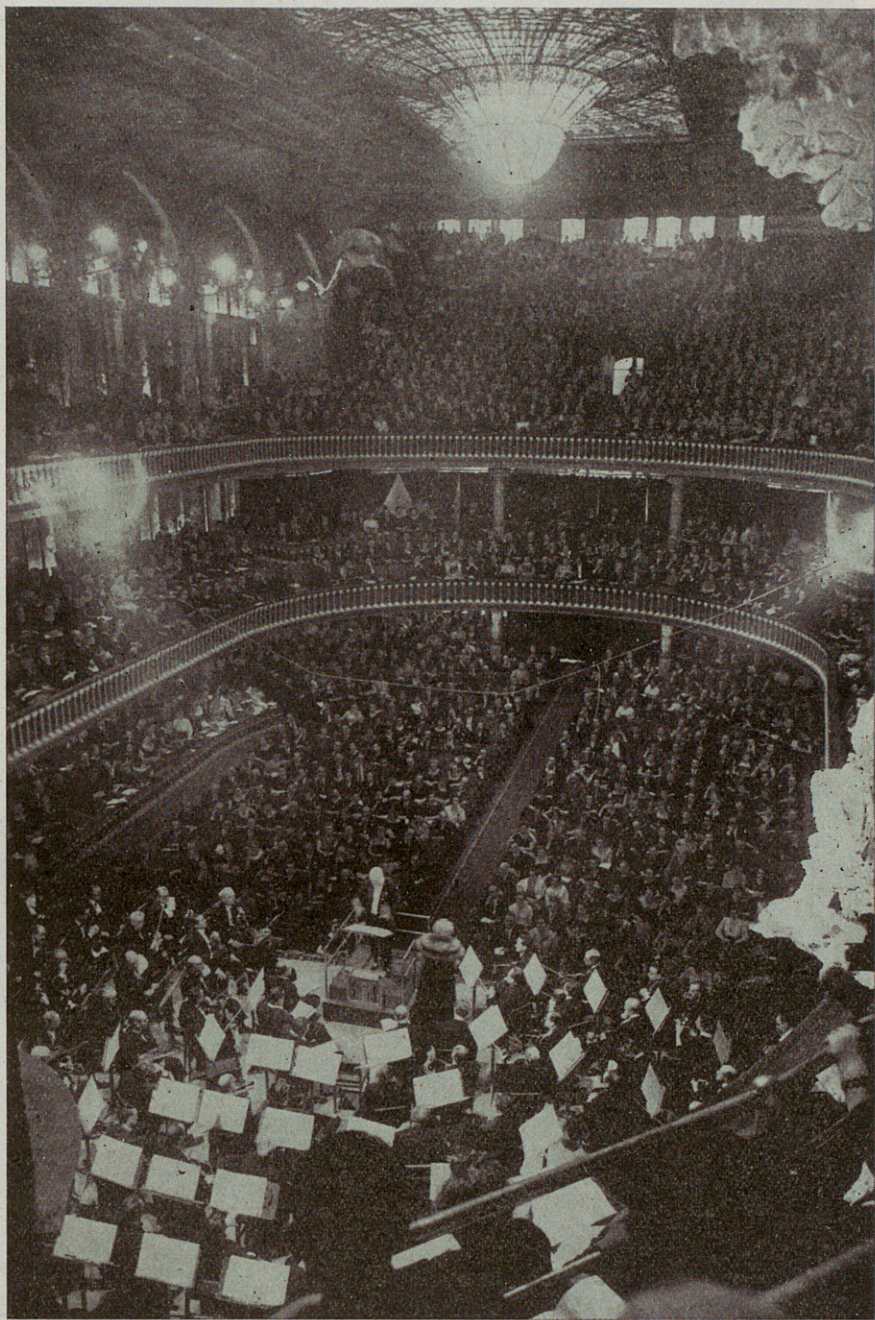
Formant part dels actes commemoratius de la inauguració del Palau, el senyor Josep M. Pi i Sunyer donà una interessantíssima conferència a la «Sala Lluís Millet», el dia 19 d'octubre, parlant de *L'Orfeó Català i Barcelona*, des del temps de la fundació de l'entitat i sobretot des que posseï el seu estatge. Fa la visió de la ciutat en començar el segle, quan la vida artística estava plena de desengany i estridència pel modernisme, i l'obra de l'Orfeó contribuï a atenuar-hi les melangies i les desesperacions. Quan, en un altre sector, la ironia velava el pessimisme, el mestre Millet contribuï extraordinàriament a exaltar l'esperança.

«La grandesa del mestre Lluís Millet, diu, està en les poques coses que es podran contar d'ell que tinguin el valor d'anècdota que exciti la rialla.» En lloar aquesta virtut com una manifestació del bon gust, de tacte i de delicadesa, troba

l'eixamplament de la música popular, i la que Clavé caracteritzava en *el treball* a totes les essències de l'ànima catalana.

Evoca la figura del mestre, estudiant al Conservatori del Liceu; la seva amistat amb Amadeu Vives, que el dugué a fundar l'Orfeó Català. L'amor i el valor de les cançons populars, en què veien una aportació de l'ànima del poble, pensant en la música universal. Enfront de l'esperit desordenat i romàntic, l'Orfeó portà a Barcelona les grans produccions musicals sense morbidesa ni malaltia. El Mestre sabia omplir els «deserts» interiors de l'home, perquè no es sentia sol ni creia l'home víctima de cap misèria moral. Podia estar alegre de la seva obra, tal com n'està el sentiment de Barcelona, que mai no li podrà pagar el deute contret.

El magnífic i amè parlament del senyor Pi i Sunyer fou molt ben acollit per tots els qui hi assistiren. Per la insuficiència de la «Sala Lluís Millet» calgué habilitar, amb altaveus, una part de la sala de concerts.

Aspecte de la Sala del Palau durant l'audició de la «Passió segons St. Mateu», de J. S. Bach, el 23 de febrer del 1958,

Mestres i solistes de la «Passió segons St. Mateu», de J. S. Bach, interpretada per l'Orfeó Català els dies 23 i 27 de febrer i 2 de març de l'any 1958.

Mestre Lluís M.ª Millet i els intèrprets de la «Passió segons Sant Mateu», de J. S. Bach, el 23 de febrer del 1958.

*L'«Stabat Mater», de Poulenc,
audicions 8 i 16 de novembre
de 1958*

La Direcció artística de l'Orfeó Català, persistint en el seu propòsit, millor diríem, potser, complint conscienciosament una missió sempre responsable, de fer conèixer les obres més sobresortints de la música choral contemporània, «mentre portin en si la bondat d'esperit i sanitat d'art veritable» — com ha dit el mestre Lluís M.ª Millet —, i, a la vegada, per tal de donar més solemnitat a la commemoració del Cinquantenari del Palau de la Música Catalana, després de les memorables audicions de «La Passió segons Sant Mateu», de Bach, va fer l'ofrena al públic filharmònic de la interessantíssima obra per a soprano solista, cor mixt i orquestra, «Stabat Mater», de Francis Poulenc. Era la primera audició d'aquesta obra per l'Orfeó Català i la seva estrena a Espanya.

Francis Poulenc, nat a París l'any 1899 i músic per naturalesa i per vocació, cursats els estudis d'aquest Art, fou un dels joves músics francesos del grup anomenat «Els Sis», el famós grup de compositors que, igual que molts d'altres no petrants en aquell nucli, els noms dels quals també han esdevingut cèlebres, influenciats i sota les reaccions de divers ordre moral i espiritual que els provocà la Gran Guerra (1914-1918), volgueren alliberar-se d'antics motlles i estètiques i crearen noves tècniques i formes d'expressió musicals personalíssimes, subjectives.

Una de les obres representatives d'aquella nova generació i, ensems, de la personalitat artística de Poulenc, de tan fina espiritualitat francesa, és l'«Stabat Mater», que dedicà a la memòria del qui fou gran amic seu, el pintor Christian Bérard. Fou estrenada l'any 1951 als Festivals d'Estrasburg, amb un èxit complet.

Aquesta, doncs, és l'obra donada a conèixer entre nosaltres per l'Orfeó Català. Les seves qualitats fonamentals, d'un

tan pregon sentit religiós, són la claredat i el realisme en l'expressió musical de tot el que la lletra del conegut text llatí enclou i fa sentir.

Però les dificultats d'execució d'aquesta obra i d'afinació per la veu humana, són enormes.

El nostre Director, mestre Lluís Maria Millet, amb la col·laboració dels Sots-directors, mestres Tomàs i Llongueres, féu estudiar meticulosament la suggestiva creació de Poulenc i en preparà una interpretació a l'altura que es mereixia.

L'orquestra, seleccionada, estava formada per 95 professors.

Per al solo de soprano obtingué la valuosa cooperació de la prestigiosa cantant de l'Òpera de París, senyora Jacqueline Brumaire, que fou precisament l'escollida pel mateix autor de l'«Stabat Mater» per a la seva gravació en discos microsolc.

Així arribà la data anunciada per a la primera audició, dissabte, 8 de novembre darrer, a la nit. La sala del Palau de la Música Catalana feia goig de contemplar, per la distingida concurrència que l'emplenava de gom a gom.

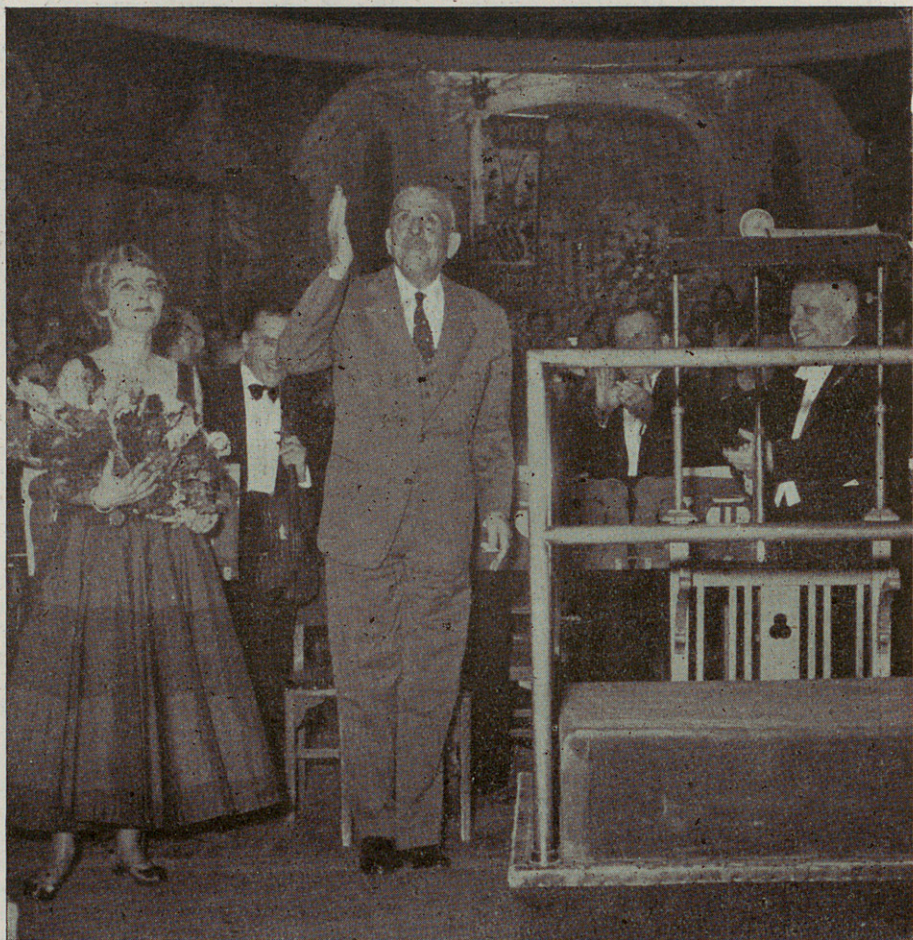
La nota rellevant fou la presència de l'illustre compositor Francis Poulenc, que tingué la gentilesa d'acceptar la invitació per a assistir personalment a l'estrena de la seva obra pel nostre Orfeó Català. Ocupava una llotja de platea, acompanyat, entre altres personalitats i amics, pel famós pintor Salvador Dalí.

Començà el concert amb la «Simfonia en sol menor», de W. A. Mozart, per a Orquestra sola, que era la primera part del programa: Sota la batuta del mestre Lluís M.ª Millet, els quatre temps, «Allegro molto», «Andante», «Menuetto» i «Finale» (Allegro assai), de l'excusida partitura del geni de Salzburg, obtingueren una interpretació fluida i excel·lent, i complagué el públic que, al final, tributà una efusiva ovació al mestre Director i als components de l'orquestra.

Amb la natural expectació era esperada la segona part, integrada només per l'«Stabat Mater». Enmig d'un silenci impressionant de l'auditori, el mestre

El Mesire i els intèrpreis en l'estrena de l'«Stabat Mater», de Francis Poulenc.

Francis Poulenc saludant des de l'hemicle del Palau el públic que l'aclamava el dia de l'estrena del seu «Stabat Mater».

Lluís M.ª Millet assenyalà l'inici de l'obra, en la qual no tenen lloc certs instruments de percussió ni l'orgue, i que comença amb una breu introducció per l'orquestra seguida immediatament per les notes greus i solemnes dels baixos, en els versets «Stabat Mater Dolorosa, Juxta crucem lacrymosa...», a les quals aviat s'uneixen les altres veus del cor.

I així van desenrotllant-se els dotze números, o fragments, en què es divi-

deix, cadascun amb caràcter propi, però tots transparents i càlids, ja amb melodies místiques i plàcides, ja amb moments apassionats i vibrants, en què els acords sonen quelcom sorprenents, sense arribar, però, a extravagàncies ni a dramatismes espectaculars. Tot amb una tècnica perfecta i amb l'estil de l'autor.

Les intervencions de la soprano solista són només en tres números, però amb una intensitat d'emoció i de senti-

Francis Poulenc amb la solista Jacqueline Brumaire, els Mestres i el President de l'Orfeó Català, el dia de l'estrena de l'«Stabat Mater», de Francis Poulenc.

ment, que imprèssionen i que la senyora Jacqueline Brumaire interpretà de faísó meravellosa, tant per la qualitat de la seva veu com per la total compenetració amb l'obra.

Els nostres cantaires feren palesa tota la preparació a què havien estat sotmesos, i atents sempre a la batuta i al gest del mestre Lluís M.ª Millet, vanceren totes les dificultats, aguantant l'obra en un perfecte equilibri, així com també per part de l'orquestra.

Des del començament de l'«Stabat Mater», el públic se sentí atret per la força expressiva d'aquesta obra, per la seva forma i el seu fons, que el captivaren i mantingueren el seu interès fins al final.

Una espontània i calorosa ovació subratllà les darreres notes, fins al punt d'obligar el seu il·lustre autor, Francis Poulenc, a presentar-se a l'hemicle, on fou objecte de reiterats aplaudiments, que, emocionat visiblement i complagut, compartí amb el mestre Lluís M.ª Millet, els mestres Tomàs i Llongueres, la solista senyora Brumaire, els nostres cantaires i els professors de l'orquestra.

Cloué aquest concert la reposició per la nostra Secció Choral, de l'escena de la Consagració del Graal, del «Parsifal», de Wagner, que el nostre Orfeó cantà per última vegada l'any 1924, dirigit, llavors, pel Mestre Lluís Millet.

Sota la direcció general, ara, del mestre Lluís M.ª Millet, els tres chors en

què es divideixen els cantaires es situaren, el de cavallers a l'hemicicle, el de jovenets a la galeria de l'orgue i el d'àngels a la part superior de l'hemicicle. Els chors interiors els dirigiren els mestres Tomàs i Llongueres.

La interpretació produí molt bon efecte i donà una ocasió més al públic que assistia al concert de demostrar el seu entusiasme, sense escatimar els anlaudiments a tots els intèrprets, junt amb l'orquestra, i especialment al mestre Lluís M.ª Millet i els seus col·laboradors.

Fou, doncs, una vetllada reeixida i triomfal per a l'Orfeó Català.

El mateix concert, amb iguals elements, es repetí el diumenge, a la tarda, 16 de novembre, i no cal dir que novament assolí un èxit extraordinari, premiant així els esforços i l'actuació sempre incansable dels nostres orfeonistes i de llurs meritíssims mestres.

Concerts a Terrassa i Sabadell

Les dues importants ciutats de Terrassa i Sabadell, on el culte a les arts és tan actiu i exemplar i l'Orfeó Català compta amb nombrosos amics i admiradors, volgueren que la nostra Entitat repetís íntegrament i amb els mateixos intèrprets i executants, les audicions donades al Palau de la Música Catalana. Desig lloable, atès tot el que el trasllat i actuació dels elements que intervingueren en les esmentades audicions, representava per als organitzadors de tan noble empresa. Amb tot, fou possible de complaure la invitació, i l'Orfeó Català, amb els components de l'orquestra i la soprano senyora Jacqueline Brumaire, es traslladaren a ambdues ciutats.

El dilluns dia 10 de novembre, a la nit, tingué efecte el concert a Terrassa, organitzat per la «Societat Choral Terrassenca», amb motiu de celebrar el primer centenari de la seva fundació.

El dimarts 18 del mateix mes, també a la nit, s'efectuà el de Sabadell, al Teatre «La Faràndula».

La interpretació del «Stabat Mater», de Poulenc, junt amb les altres obres,

«Simfonia en sol menor», de Mozart, i «L'Escena de la Consagració del Graal», obtingueren un brillant acolliment pel nombrós públic que assistí a cada un dels esmentats concerts.

L'Orfeó Català, a més, fou objecte, en ambdues industrioses ciutats, de tota mena d'atencions, i la «Societat Choral Terrassenca» féu l'ofrena a la nostra Senyera de la Medalla Commemorativa del I Centenari de la seva fundació.

Recepció en honor de Francis Poulenc i Jacqueline Brumaire, a la finca del President de l'Orfeó Català, a l'Ametlla del Vallès

El dia 9 de desembre, en ocasió de l'estada a la nostra ciutat de Francis Poulenc per a assistir a l'estrena del seu «Stabat Mater», el President de l'Orfeó Català organitzà una recepció en honor del gran compositor francès i de la solista Jacqueline Brumaire, a la seva finca de l'Ametlla del Vallès.

En el marc magnífic dels jardins esponerosos que rodegen la finca del senyor Millet, actuà l'Esbart Verdaguer interpretant un seguit de danses populars catalanes, per les quals s'interessà vivament Poulenc, així com també per les especials característiques dels instruments que integren la cobla.

També Anna Ricci, acompanyada al piano per Jordi Giró, interpretà llieders originals de diferents compositors catalans i «Le Bestiaire», del propi Poulenc.

Assistiren a aquella simpàtica festa bon nombre de personalitats destacades del món musical i literari, les quals foren exquisidament obsequiades pel senyor Fèlix Millet i senyora.

El que digué Francis Poulenc

Vegeu com respongué Francis Poulenc a unes preguntes que li foren formulades en el transcurs de la recepció a la finca del senyor Fèlix Millet:

—Quants chors amateurs han cantat el seu «Stabat Mater»?

—L'«Stabat Mater» està creat, precisament, per a un chor amateur; això no vol dir que només l'hagin cantat aquests chors. La primera audició la va donar un chor amateur d'Estrasburg. Després l'han cantat chors professionals i també d'altres d'amateurs.

—Quina impressió ha tingut de la interpretació de l'Orfeo Català?

Respon decidit:

—Certament és la millor, i ho dic amb tota sinceritat.

En aquell moment la senyora Brumaire, molt emocionada i amb els ulls una mica humits, afegeix: «Mai no havia sentit un chor amb una justesa tan admirable».

Poulenc interrompt i respon:

—Justesa admirable i extraordinàriament sensible: quasi diria que aquesta sensibilitat és el que dona expressió a la mateixa justesa. Jo he sentit chors perfectes, recordo entre altres la choral nord-americana «Robert Shaw», però no n'havia escoltat mai cap que unís a la perfecció el sentiment.

»Quan sento la meua obra em preocupa sobretot aquell moment en què canta el chor sol i reprèn l'orquestra. És difícil i m'ha fet passar moltes angúnies. Ahir els cantaires del vostre Orfeo varen resoldre el problema amb simplicitat i d'una manera perfecta, que em van deixar admirat. L'obra té coses molt bones, coses bones i altres que no ho són. (Poulenc s'estén explicant els defectes, segons ell, de l'«Stabat Mater», i la seiyora Brumaire va dient que no.)

»Ahir, en sentir la vostra interpretació, ho vaig trobar tot bo, i em sap greu de no haver pogut tenir l'«Stabat Mater» gravat en disc per l'Orfeo Català.

»Em vaig emocionar extraordinàriament, a més, en veure com el públic es compenetrava amb els artistes. Quin bell públic, el de Barcelona! I quan vaig fer aquells dos petons a madame Brumaire, van ésser amb tota l'emoció. Ella, que l'ha cantat tantes vega-

des, mai no l'havia interpretat com aquella nit. Es va sentir també influïda per aquell magnífic chor, que ho omplia tot.

—Ha pensat d'escriure alguna altra obra simfónico-choral?

—N'he escrites moltes i en tinc una que m'agradaria que fos una temptació per a l'Orfeo Català, «Figure Humaine», doble chor a veus soles. I em plauria que temptés precisament l'Orfeo perquè és molt difícil.

La conversa es generalitza i es torna a parlar de l'«Stabat Mater». Diu que té trenta-cinc compassos perfectes i que la part millor de tot — segons ell — són les notes finals. Li plau molt aquest fragment «a capella» seguit de l'acord de l'orquestra, que és el moment més difícil i que tan justament fou interpretat per l'Orfeo Català.

A continuació, Poulenc diu al Mestre Millet que ha estat el forjador de tot això que a ell li sembla un gran miracle.

—Com a compositor, en quines obres està treballant?

—Treballo sempre.

—El públic va acollir calorosament la seva obra. Preveia que això succeiria?

—Esperava que el públic entendria l'obra i que li seria plaent. Coneixia la vàlua del chor que la interpretava, però he de dir-vos, amb tota sinceritat, que no em pensava que fos donada amb tanta de justesa i sentiment; d'haver-ne tingut idea, també hauria previst l'entusiasme amb què el públic va acollir l'obra. El mèrit en aquest cas no era solament meu.

—Creu que la música contemporània serà tan perdurable com la dels grans clàssics i romàntics?

—Com vol que li contesti! Això, algú podrà contestar-ho d'aquí a dos-cents anys.

—Quan escriu música choral, té presents les dificultats que suposa la seva interpretació?

—Sí; tant és així, que moltes vegades modifico la partitura en una reedició.

—Com veu el moviment musical francès en l'actualitat?

—Molt ric, molt optimista, sobretot en la nostra joventut.

—Quins opina que són els tres compositors vivents més rellevants?

Es queda una mica pensarós i demana:

—De tots els vivents o només dels elements joves? Perquè si parlem dels elements joves, citaria Boulez; però d'entre els vivents en general, posaria Stravinsky, Hindemith i Milhaud.

En aquest moment, els primers compassos de la Dansa de Castellterçol atrauen l'atenció de Mr. Poulenc, però, amb tot, encara tenim temps de demanar-li unes paraules per als cantaires de l'Orfeó Català, i ens diu:

—Les vaig dir totes després del concert i crec que avui les he repetides en contestar les vostres preguntes.

Judicis crítics de la premsa amb motiu de l'estrena de l'«Stabat Mater», de Poulenc

DE EL MUNDO DEPORTIVO.

10-11-58.

Francis Poulenc assistí al estreno. La angustia natural del autor en noche de primera audición quedaba aquí desterrada. La obra, presentada por el Orfeó Català tenia garantizado el éxito. La interpretación, fidelísima, no traicionó jamás la autenticidad del mensaje; antes bien, benefició a la composición con la calidad de una masa coral bien preparada, que sabe la partitura a la perfección, que la canta con entusiasmo, respeto, afinación exactísima; que la sirve con entrega total y con tal cúmulo de virtudes técnicas que excluye toda sensación de peligro. Compás, ritmo, acentos, «tempi», reguladores, matices, todo lo mimó con tal cariño el Orfeó Català que, sólo la precisión de los ataques, la belleza, pujanza y nervio del sonido — todo prendido en la batuta del maestro Luis M.ª Millet —, puede compararse. Cualidades de una ejemplaridad emocionante cuando se piensa en las enormes, grandiosas dificultades que el

«Stabat Mater» presenta, salvadas con una generosidad de medios asombrosa. El esfuerzo que la preparación de esta obra ha representado para los entusiastas «cantaires» del «Orfeó» bien merecía los aplausos con que se premió la versión, a los que se une el mío más fervoroso.

La escasez de espacio impone la máxima concreción. No importa. Cuando el fenómeno artístico se da con ese vuelo inspirador, con esa rara perfección con que se interpretó la escena de la «Consagración del Graal», sobran, incluso, las palabras. Pienso que la versión puede quedar como un claro ejemplo de bien hacer, de musicalidad, orden, respeto al estilo y profundo servicio a la calidad y al gusto más exquisito. Situado el coro en planos distintos, el efecto no pudo ser más emocionante ni más logrado. Todo el despliegue sonoro wagneriano, todo el encanto de una escena sobrecohedora y toda la incisiva poesía del momento adquirieron carácter de solemnidad impresionante en la formidable interpretación del «Orfeó Català». Para el maestro Luis M.ª Millet — director seguro y con mando cierto —, para los inteligentes, esforzados, maestros subdirectores J. J. Llongueres y Juan Tomás, para los magníficos orfeonistas y para la orquesta — afinada, espléndida de empaque y de calidad sonora — se oyeron ovaciones y muestras adhesivas sin reparos. — JUAN ARNAU.

DE LA VANGUARDIA. 11-11-58.

La interpretación fué sencillamente modélica. El maestro Luis María Millet, que ha estudiado a fondo la obra y ha preparado larga y concienzudamente su exposición, logró de todos, solista, «Orfeó Català» y Orquesta, un rendimiento superior a todo elogio y una impecable fusión. Las intervenciones de la solista no son muy numerosas; pero sí lo suficiente para que la soprano francesa Jacqueline Brumaire mostrara un arte exquisito, una voz de bello color y una persuasiva dicción. El «Orfeó Català» respondió plenamente a lo muchísimo que

de él siempre se espera; expresividad, infalible entonación y riqueza de matices. Y la Orquesta Sinfónica, formada por noventa y cinco profesores, prestó la debida obediencia a su director.

El auditorio, que ocupaba todas las localidades, altas y bajas, del «Palau», tributó ruidosas, inacabables ovaciones a los intérpretes del «Stabat Mater», y ovacionó con igual entusiasmo al autor, quien, desde un palco, requerido por ello, hubo de trasladarse al estrado y saludar ininidad de veces. También recogieron particulares aplausos los maestros Juan Tomás y J. J. Llongueres, subdirectores del Orfeón, que tan eficazmente han colaborado con el maestro Millet en los trabajos preparatorios.

Un triunfo la interpretación del «Stabat Mater», de Poulenc, y triunfal fué asimismo la de la escena de la Consagración del Graal, del «Parsifal» wagneriano. Bajo la firme y sensible guía del maestro Luis M.ª Millet, las eternas armonías y los profundos temas creados por Wagner hallaron todo su esplendor en el «Orfeo Català» y la orquesta.

No pararon aquí los éxitos del maestro Millet como director e intérprete. Obtuvo otro, al iniciarse el concierto, con la clara versión de la sutil y encantadora «Sinfonía en sol menor», de Mozart. — U. F. ZANNI.

DEL DIARIO DE BARCELONA. 11-11-58.

Atendiendo las oportunas indicaciones interpretativas de su insigne conductor, el imponente conjunto vocal-instrumental ofreció una exposición del citado poema sacro. Asimismo tradujo elocuentemente los melodismos a su cargo Jacqueline Brumaire. Positiva declaración de su «bien decir» musical así como de la superior categoría de su «virtuosismo» vocal hizo la excelente soprano proclamando sus cantares.

Al dar término la audición del «Stabat Mater», el numerosísimo concurso de filarmónicos prorrumpió en ardorosas

aclamaciones admirativas. Asistente al solemne festival artístico, el ilustre compositor debió hacer acto de presencia inúmeras veces en el hemiciclo para atender al homenaje recibido, que compartió cordialmente con los intérpretes de su inspirado poema.

En el programa de este extraordinario concierto figuraron inscritas también la «Sinfonía en sol menor», de Mozart, y la Escena de la Consagración del Graal, de «Parsifal», de Wagner. Sus brillantes interpretaciones obtuvieron el beneplácito de los asistentes, recogido por el maestro Millet en unión de los subdirectores del «Orfeo Català», maestros Juan Tomás y J. J. Llongueres, y de los componentes de las agrupaciones coral y orquestal. — A. CATALÁ.

DE DESTINO. 15-11-58.

Triunfo del «Orfeo Català». El «Stabat Mater» de Francis Poulenc. — El Maestro Luis M.ª Millet y el Orfeo Català, dando prueba de una vitalidad e inquietud que aplaudimos con entusiasmo, han dado a conocer una de las partituras más atractivas que se han creado en los últimos años. El «Stabat Mater» de Francis Poulenc es sin duda una pieza muy importante de la música actual, una obra de un refinamiento que sólo podía ser fruto de la espiritualidad francesa, tan fielmente representada por este compositor admirable.

No es el «Stabat Mater» la única obra de temática religiosa en la producción de Poulenc. Hace veinte años el compositor ya dió a conocer las «Letanías de la Virgen Negra» y una Misa para cuatro voces mixtas «a capella», pero la música más significativa del compositor hasta la creación del «Stabat Mater» y la ópera «Diálogo de Carmelitas», que veremos al final de la temporada del Liceo, no se ha caracterizado por la austeridad ni por el rigor escolástico que parece obligado en las cantatas y oratorios. Las obras de Poulenc, desde sus «ballets» famosos para Diaghilev y la Ópera de París hasta su delicioso «Concert Cham-

pêtre», «Aubade» o el doble Concierto de piano, han sido producto de alambicadas elegancias, flotando entre el sentimentalismo y el humor y, aparentemente, muy próximo a la frivolidad.

En realidad, el «Stabat Mater», que es una partitura personalísima, no representa ninguna renuncia a las particularidades de un estilo inconfundible que el compositor se ha elaborado desde que escribió «Le Bestiaire», la colección de breves poemas líricos con la que empezó a darse a conocer. Sin embargo, el «Stabat Mater», siendo una obra prodigiosamente ágil y atractiva, está en el polo opuesto de la frivolidad, del sentimiento y del humor. En esto precisamente radica su gran valor y su evidente fuerza. El coro relata en latín la escena de la Dolorosa al pie de la Cruz con acentos diametralmente opuestos a los que el tema habría sugerido a un Strawinsky o a un Hindemith. Pero este lenguaje empleado, lleno de ternura, es el único directo y espontáneo que podía emplear el músico francés, el único que podía también emocionarnos.

Nada es complicado en este «Stabat Mater». El coro canta con armonías claras y rotundas. La orquesta acompaña y dialoga sin que sus timbres enturbien en lo más mínimo la luminosa transparencia de las vocalizaciones. La voz solista de la soprano interviene en cuatro de los doce episodios en los que se divide el poema acentuando aún sus matices de delicada emoción. Poulenc ha logrado anuar el eco efusivo de las voces con el refinamiento orquestal para producir una obra verdaderamente fascinadora. Posiblemente éste no es el adjetivo que debería corresponder a una cantata religiosa, pero creo que no es inoportuno aplicarlo al «Stabat Mater» porque a todos los que lo escuchamos o al menos a los que consideramos a Poulenc como una de las glorias de la música francesa, su música llegó a conmover lo más íntimo de nuestra sensibilidad.

Si nada se complica en este «Stabat Mater», todo, en cambio, es de difícil interpretación, aunque no lo parezca, sobre todo por lo que se refiere a la afi-

nación. Hay algunas entradas del coro diabólicamente peligrosas, puesto que la orquesta termina en un acorde completamente refractario al que deben entonar inmediatamente las voces «a capella», sin preparación ni soporte tonal alguno.

Estos escollos, que para muchos coros han sido insalvables, el Orfeo Català los resolvió con una naturalidad que dejó al mismo Poulenc perplejo. Nunca habíamos comprobado tan claramente las posibilidades de nuestra masa coral y la eficacia del maestro Luis M.ª Millet que se reveló llevando la marcha de la audición con ritmo preciso, sin descuidar la más mínima inflexión expresiva, galvanizando a los «cantaires» y haciéndoles participar plenamente de todas las bellezas que encierra la partitura. Jacqueline Brumaire, que regularmente ha sido la soprano solista de la obra, en esta ocasión dió de su partícula una versión totalmente convincente, compenetrándose con la masa coral y sometándose sin esfuerzo a la dirección del maestro Millet.

La velada, pues, fué triunfal para el Orfeo, su conductor, la soprano solista y particularmente para la obra y su autor, que al lado de los intérpretes fué ovacionado con delirio. Nadie dudaba que el «Stabat Mater» agradaría al auditorio, pero un éxito tan rotundo no podía preverse.

Contribuyó después a la euforia de todos las afirmaciones de Francis Poulenc, que no se cansó de repetir que la interpretación le había emocionado como ninguna otra y que la consideraba como la mejor que jamás había escuchado. — X. MONTSALVATGE.

Visita de directius i jugadors del C. F. Barcelona a l'Orfeo Català

El dia 23 de febrer l'Orfeo Català rebé l'agradosa visita d'alguns directius i socis del C. F. Barcelona, als quals acompanyava també algun jugador, com a preludi del partit homenatge que el gran club barceloní havia

Visita dels directius del F. C. Barcelona al nostre Estatge social durant un assaig.

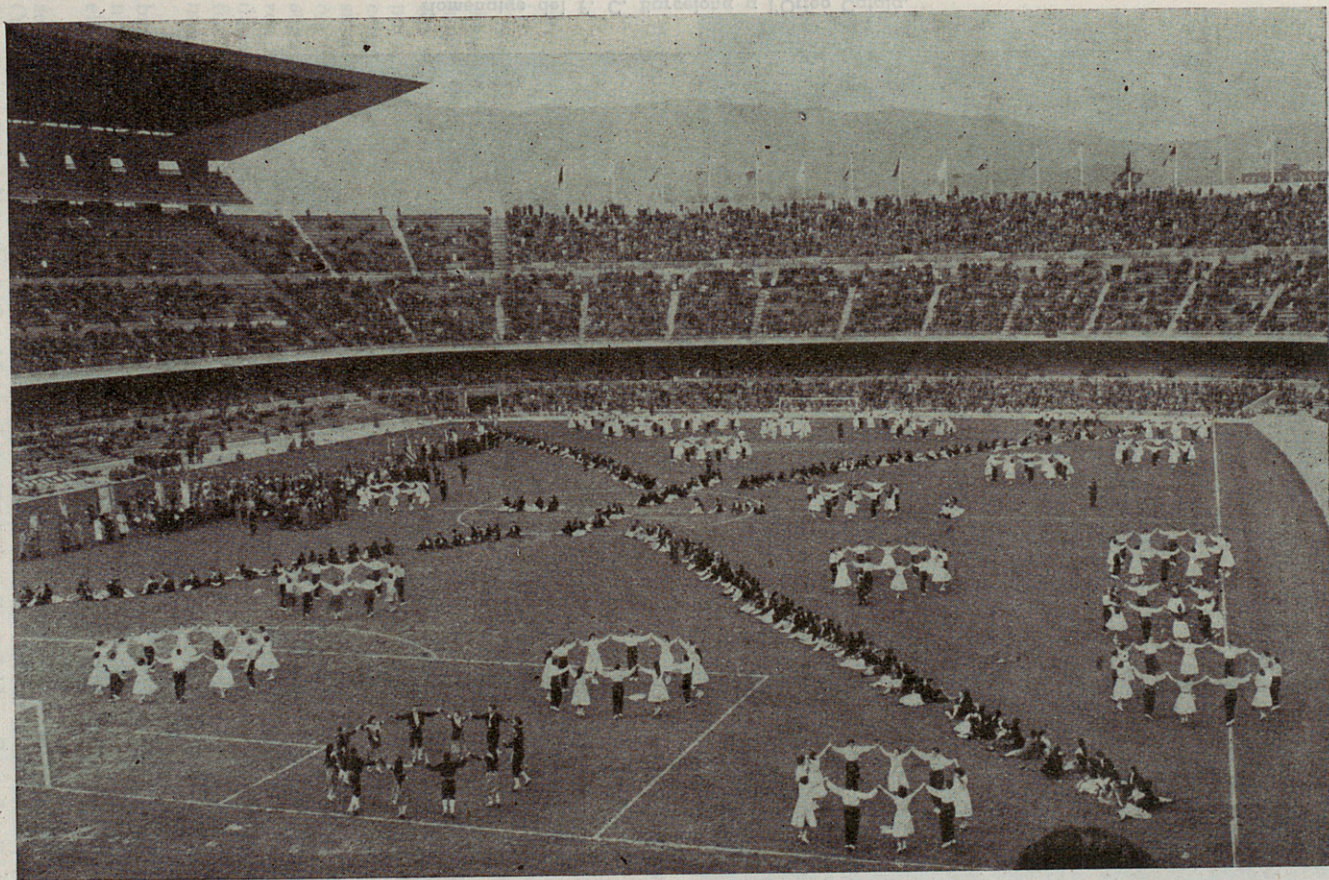
El President de l'Orfeó Català, Sr. Fèlix Millet, presenta als cantaires el jugador del Barcelona, Evaristo.

acordat celebrar el diumenge següent. Assistiren també a aquesta reunió directors i presidents d'esbarts, orfeons i colles sardanistes que aportaven la seva col·laboració a l'acte que es preparava. A la Sala de Junes, entre el senyor Julià de Campmany, vice-president del C. F. Barcelona i el nostre president senyor Fèlix Millet es bescanviaren paraules de cordial afecte i de regreïament.

La secció de senyoretes de l'Orfeó, que precisament aquella nit tenia assaig, oferí als visitants la interpretació de la «Cançó de la Moreneta», del Mestre Antoni Nicolau, la qual fou llargament aplaudida.

El Festival a l'Estadi del C. F. Barcelona a profit del monument al Mestre Lluís Millet

El diumenge dia primer de març se celebrà a l'Estadi del C. F. Barcelona el partit internacional entre els equips del Nîmes Olympique i del Barcelona, amb què la nostra primera entitat deportiva volgué sumar-se als actes commemoratius del cinquantenari del Palau de la Música Catalana. El partit resultà interessantíssim i acabà amb la victòria del Club Barcelona amb un resultat de cinc a zero. Durant el descans, la Secció Choral, entusiàsticament aplaudi-

Homenatge del F. C. Barcelona a l'Orfeó Català.
Actuació de les Colles Sardanistes i Esbarts de dansaires al nou Estadi del F. C. Barcelona.

Martí, Montseny, Montserrat, Santa Eulàlia, Santa Madrona, Sarrià, Verdaguer i Sanllehí.

Colles Sardanistes: Vallvitrària, Vallvidrera, Nostra Ensenya, Eura, Atzar, Cel Català, Roserar, Barcelona, Dansaires «Pau i Justícia», Hidalguia Catalana, Rosada, Rosa Roja, Enric Morera, Germanor Barcelonista, Lliris blaus, Ginesta, Rosa Blanca, Ametller, Iris, Alba, Tramuntana, Canigó, Lleialtat, Mont-Taber, Juny, Cors Catalans, Pomell de Joventut, Infantil.

Actuà com a director de dansa Josep Fort Delriu, director musical Lluís Moreno Pallí, i ostentà la direcció general Josep Gilbert Genís.

Es reberen adhesions de la Choral Núria, de la Unió Excursionista de Catalunya, de l'Orfeó Uldeconenc, de l'Orfeó Badaloní, de l'Orfeó de Sabadell, del Chor Parroquial de Santa Maria d'Iguada i de l'Orfeó «El Campanar», de Llançà.

No cal dir com l'Orfeó Català ha d'agrair tantes i tantes col·laboracions que de forma tan generosa i tan entusiasta se li oferiren i que precisament fou gràcies a elles que l'acte adquirí aquella esplendorositat que per molt temps tots recordarem.

I vagin finalment els nostres sentiments de la més viva reconeixença al Club de Futbol Barcelona per haver-nos dedicat aquest acte d'homenatge tan ple de cordialitat i simpatia.

Homenatge als cantaires

Dins la ressenya de la Junta General ens referim a la proposta d'un destacat grup de socis de l'Orfeó, de dedicar un homenatge als cantaires, que clogués les festes del cinquantenari del Palau que han durat gairebé tot un any. Car els cantaires són, en veritat, l'Orfeó i la seva obra, i el motiu pel qual fou bastit el Palau, i la veu que ens hi ha fet sentir les hores més íntimament emotives. Dins la mateixa celebració del cinquantenari, les audicions memorables de la Passió segons l'Evangeli de Sant Mateu, de J. S. Bach, i de l'«Stabat

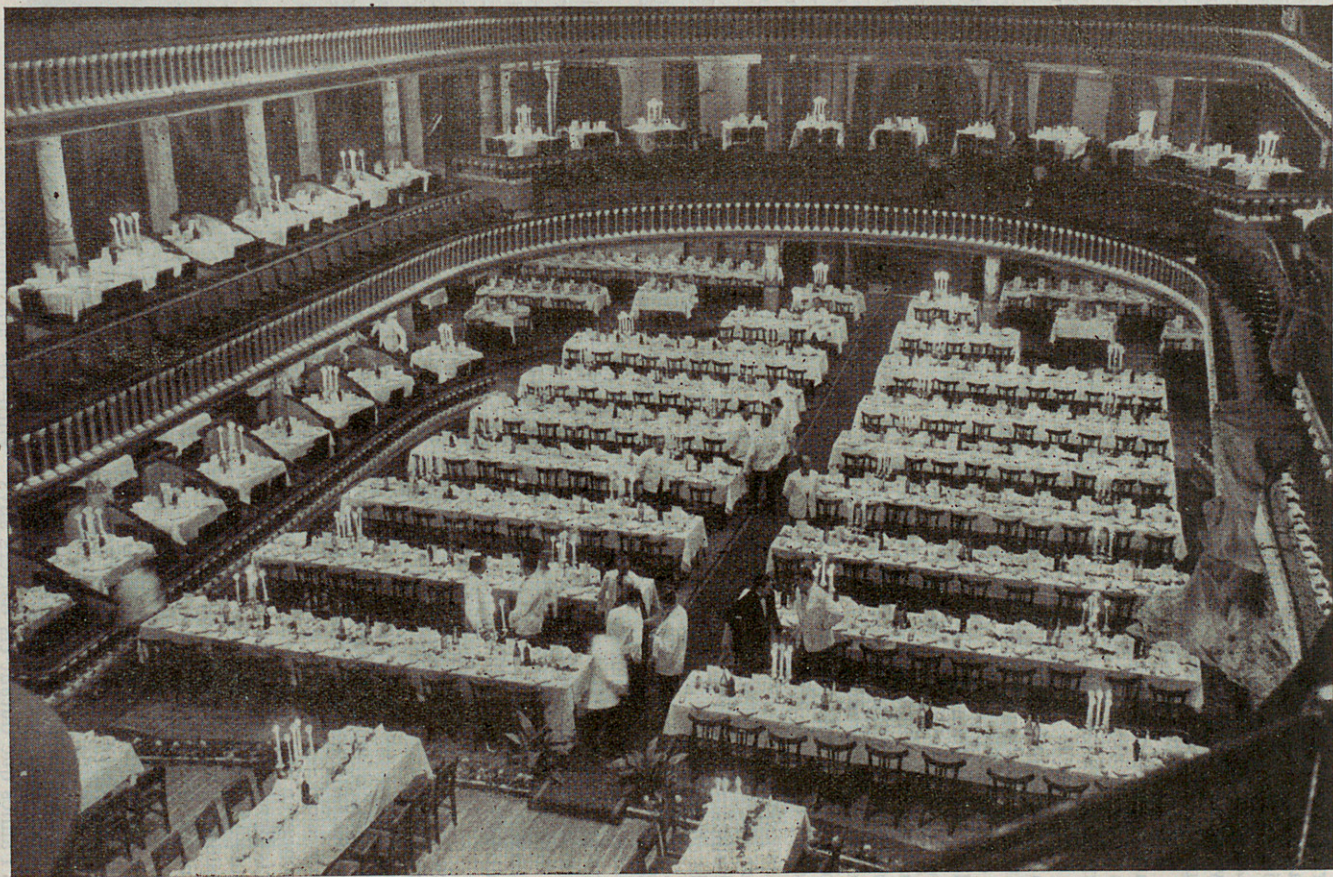
Mater», de Poulenc, junt amb l'Escena de la Consagració del Sant Graal, del «Parsifal», de Wagner, justificaven que se'ls tributés un acte de noble reconeixença.

L'acte consistí en un sopar de germanor, celebrat dins la mateixa sala del Palau, que ens ha aplegat tantes vegades. Amb un entusiasme semblant al de l'assemblea que aprovà la proposició alludida, la Junta Directiva curà de l'organització, i de seguida fluïren les adhesions i encoratjaments dels nostres socis, dels orfeons i entitats afins i de tots els estaments de la vida cultural i artística de Barcelona que, espontàniament, volgueren sumar-se a la festa que ens unia en un misteri d'encís i de gratitud.

La sala estava bellament adornada, amb taules molt ben parades i ennoblides amb magnífics canelobres d'argent; flors i plantes arreu. I al fons de l'hemicicle les senyeres de vint-i-quatre orfeons esperaven fer companyia a la nostra.

Els coristes ocuparen les taules centrals de la platea, puix que ells eren el centre de la festa. A la presidència segué el senyor Fèlix Millet, el qual tenia, a la dreta, la professora senyora Antònia Saneristòfol, vídua de Folch; el mestre Lluís M. Millet; el mestre Joan Balcells i la seva filla senyoreta Maria Teresa; el mestre Joan Tomàs i la seva muller; la senyora Xàntipa Sala, vídua del mestre Francesc Pujol, i el senyor J. López Esparbé, vocal corista, amb la seva muller. A l'esquerra del president seien la senyoreta Pilar Roca i el senyor Miquel Valls, representants dels més antics cantaires de l'Orfeó Català; la senyora Isabel Loras de Millet, el mestre Antoni Pérez Moya i la seva esposa, el mestre Josep Jordi Llongueres i la seva esposa, i el senyor Emili Vendrell, vocal corista, amb la seva esposa, i el vice-president de l'Orfeó, senyor Josep Vilardaga.

Les taules restants de l'hemicicle foren ocupades per nombrosos socis de l'Orfeó, que ja ho eren quan s'inaugurà el Palau; i els mestres i presidents dels altres orfeons, així com el senyor Joan Capdevila, president de la Federació de

Aspecte de la Sala del Palau on es celebrà el sopar d'homenatge als Mestres i cantaires de l'Orfeó Català en l'acte de clausura del cicle commemoratiu del cinquantenari del Palau de la Música Catalana.

Cors de Clavé. La Junta Directiva de l'Orfeó, com els altres socis i assistents a la festa, ocuparen les taules que els havien estat expressament assignades.

L'aparició de la secció coral, amb la senyera, al centre de la sala, mentre l'orgue feia sonar l'*Aleluia* de Haendel, fou d'una emoció indescriptible. Els aplaudiments als orfeonistes i als mestres duraren fins que la senyera fou col·locada a l'hemicicle, centrant les altres vint-i-quatre.

Abans de començar el sopar, com una salutació col·lectiva, els altaveus ens feren escoltar les paraules del mestre Lluís Millet, llegides en l'acte de beneir el Palau, el dia 9 de maig de 1908. Eren com un eco en perseverant fidelitat: «Alabat sia Déu, que ha fet en nosaltres aquestes grans coses. Ell ha beneït el que humilment començarem amb la fe i l'entusiasme en el cor. Ell ens posà al mig del cor l'amor al cant de la terra en l'hora propícia en què el nostre poble es despertava amb energies novelles, i el poble ens ha escoltat i ens ha estimat...»

El sopar transcorregué amb brillant cordialitat i harmonia. Prescindint de parlaments, i com si perdurés el ressò de les paraules inaugurals del mestre Millet, sentíem les ombres de recança dels qui ens falten al nostre costat, dels qui ens estimaven i estimàvem, dels qui com nosaltres somniaren aquesta diada triomfant. El President no rompé el silenci i alçà la copa emotivament devers la senyera. Tots els comensals el seguiren en el gest i en l'esperit...

Després, el senyor Vicenç Fuster, del Secretariat d'Orfeons, donà compte de les adhesions de les entitats corals que no pogueren assistir a l'acte, i el senyor Narcís Bonet, Vice-President de les «Jovenuts Musicals de Barcelona», llegí les adhesions de moltes personalitats.

En acabant el sopar, el president, senyor Fèlix Millet, oferí la medalla estampada en commemoració del cinquantenari del Palau. «La Junta Directiva — diu — acordà la confecció d'aquest record que farà tangible la nostra gratitud als mestres, als cantaires i a aquells socis i amics que durant els darrers anys

han donat llur activitat i llur entusiasme a l'obra de l'Orfeó. La primera, en or, correspon per dret propi al nostre Director, mestre Lluís M. Millet, per la seva constància i intel·ligència, i per la dedicació absoluta a l'obra que fundà el seu inoblidable pare; i per haver estat l'artífex dels èxits obtinguts per l'Orfeó, davant dels cantaires que homenatgem ara.»

Ofereix medalles d'argent al mestre Joan Tomàs, que fa més de cinquanta anys que es mou a l'Orfeó, primer com a cantaire, i després com a mestre de la secció de nois, i finalment, com a sots-director. A la senyora Antònia San-cristòfol, professora de les nostres cantaires, que segueix el discipulat de la senyora Emerenciana Wehrle, i que, darrerament, amb la recent creació de la secció infantil, contribueix a la continuïtat dels cantaires de l'Orfeó. Una tercera medalla és per al mestre Josep Jordi Llongueres, sots-director de l'Orfeó, on té el nom lligat amb la recordança sempre cara del seu pare, el mestre i poeta Joan Llongueres, febrós en la terra i il·luminat d'una dolça resplendor celestial.

El President, seguint el mateix acord de la Junta, ofereix una medalla d'or al senyor Jordi Bonet i Armengol, arquitecte, que ha estat conservador del Palau durant els últims anys, i ha dirigit les obres de restauració realitzades amb tant d'encert i de respecte per l'obra de Domènech i Muntaner. (En recollir la seva medalla, l'arquitecte senyor Bonet abraça el senyor Pere Domènech, fill de l'eminent constructor, el qual es troba a l'hemicicle del Palau, com a soci cinquantenari.)

Tot seguit tingué lloc el lliurament dels premis «Lluís Millet» i «Josep M. Comella», del darrer concurs musical convocat per l'Orfeó Català, als compositors senyor Xavier Montsalvatge, per la seva obra per a cor i orquestra *Cant espiritual*, sobre text de Joan Maragall, i Josep M.ª Roma, per la col·lecció de *Dues cançons*. Els dos autors pujaren a l'escenari i foren abraçats pel president entre els aplaudiments.

50
Mestres i cantaires amb la Senyera entren al Palau als acords de l'«Ahehuia», de Haendel, i són aplaudits per tot el públic a peu dret.

«Per estendre la recordança a les entitats que acompanyaven l'Orfeó Català en aquest acte — seguí dient el senyor Fèlix Millet —, correspon de fer lliurament d'una medalla de bronze als senyors presidents dels orfeons de Catalunya, ací presents. Nosaltres, els de l'Orfeó Català, ens sentim honorats amb la vostra presència; vosaltres sabeu que en aquesta casa heu de trobar l'escalf i l'admiració per a tots els orfeons. Tots ens sentim germans pel cant i per l'ideal, i en l'acte que celebrem, la vostra presència completa la gran família orfeònica.» Amb aquest motiu saluda especialment la Coral Polifònica Valentina i el Cor «El Miquelet», de València, i l'Orfeó Ilicità, d'Elx, representats pels senyors Espinalt i Soriano.

També el President ofereix la medalla de bronze als socis cinquantenaris, tot enaltint llur exemple de constància i d'afecte a l'entitat. «Vosaltres — els diu — sou els qui veiéreu edificar aquesta casa on s'ajunten l'enginy d'un arquitecte, la col·laboració de tots els barcelonins i el prestigi d'un aristòcrata, el marquès de Castellbell. I recordeu la benedicció que hi donava el bisbe Morgades, i els mots del mestre Millet que heu escoltat de nou no fa gaire...»

I, finalment, oferí com a colofó de l'acte, la medalla commemorativa a tots els choristes de l'Orfeó Català, pels quals s'ha fet la festa. «Per vosaltres, estimats cantaires, que amb el vostre esperit de sacrifici i amb el vostre esforç constant mereixeu aquesta noble demostració de reconeixença, per la vostra obra tenaç i desinteressada. I més encara en aquests temps de materialisme, en què cal lloar més la vostra abnegació i la vostra exemplaritat al servei d'aquells ideals que els nostres fundadors i predecessors ens llegaren.» Demanà als altres membres de la Junta Directiva que compartissin amb ell el goig de repartir les medalles, portant-les a les taules on es trobaven els cantaires; aquells baixaren dels seus llocs a la platea, i lliuraren les medalles tot felicitant els coristes enmig dels aplaudiments de tothom.

Ja acabant l'acte, el Secretariat dels

Orfeons de Catalunya ofrenà una llacada a la senyera del nostre Orfeó amb la data del 18 de març de 1959, que difícilment serà oblidada. La hi col·locà el senyor Artur Sist, President de l'Orfeó Barcelonès, que és el més antic, i tornà a alçar-se la senyera amb la nova cinta, que fou aplaudida amb entusiasme.

El President tornà a prendre la paraula per regraciar aquest acte i agrai, també, la presència de les persones que es trobaven a la sala.

Aquest sopar, per tants de motius memorable, ha estat el darrer acte de les festes commemoratives del cinquantenari del Palau. La nostra crònica no podria dir-ho tot; però es pot cloure demanant als cantaires homenatjats, com féu el nostre President, el bon exemple de les cançons del poble, perquè tots nosaltres procurem seguir aquest guiatge. I que, tal com ells canten cadascú amb una especial manera i en resum es sent una sola veu i una sola harmonia, puguem nosaltres superar les petites coses que ens separen i unir-nos per un mateix amor i un mateix esforç de cada dia.

ORFEONS I ENTITATS QUE HI ASSISTIREN O FOREN REPRESENTADES

Orfeó Barcelonès, Orfeó de Sans, Orfeó Gracienc, Orfeó Vigatà, Orfeó de Sabadell, Orfeó Nova Tàrraga, Orfeó Cants de Pàtria, de Girona; Orfeó Sant Esteve, de Parets; Orfeó Seràfic, d'Arenys de Mar; Orfeó Canigó, Orfeó Virolai, Choral Núria, Orfeó Badaloní, Orfeó Les Corts, Orfeó Atlàntida, Orfeó Infantil Germanor Empordanesa, de Figueres; Orfeó «El Campanar», de Llançà; Orfeó Ràdio Barcelona, Orfeó Enric Morera, Orfeó Mestre Nicolau, Orfeó Laudate, Massa Choral de Terrassa, Choral Sant Jordi, Orfeó Metropolità, Choral Polifònica Valentina, de València; Choral Ilicitana, d'Elx; Orfeó «El Micalet», de València.

Trameteren adhesions: Orfeó Reusenc, Orfeó Lleidatà, Capella Clàssica Polifònica, Orfeó de Flix, Orfeó Gorgonçana, Capella Clàssica Polifònica de

Aspecte de l'hemicicle del Palau durant el sopar d'homenatge als Mestres i cantaires de l'Orfeó Català en el moment que el seu President, Sr. Fèlix Millet, dirigeix la paraula als comensals.

Castellbell i Vilar; Orfeó Eco de Catalunya, Orfeó Pàtria, de Molins de Rei; S. O. del Centre Catòlic, de Sans; Orfeó Misericòrdia, de Canet de Mar; Orfeó de Ceguetes de l'Empar de Santa Llúcia, etc.

Foment de les Arts Decoratives, Círcol Artístic de Sant Lluç, Reial Círcol Artístic, Orquestra Municipal, Banda Municipal, Obra del Ballet Popular, Unió de Colles Sardanistes, Secció d'Esbarts de Catalunya.

* * *

Heus aquí la llista de les adhesions:

Joan Ventosa Calvell; Joaquim M.ª de Nadal; P. Manuel M.ª de Lipà, d'Arenys de Mar; Manuel Ribé Labarta; «Ritmo» (Revista), Fernando Rodríguez del Río, de Madrid; Fèlix Ferrer Mestres, de París; Tomàs Buxó; Lluís Victori; Pilar Ruff; Frank Marshall; J. Alsina Bofill; J. Mercadal Peyrí; Mestre F. Ardèvol; Mn. Bartomeu Barceló; Mn. Briva; Pare Hilari d'Arenys de Mar; Dr. F. Saval; J. Aymà; Fidel Riu; Gustave Bret, de Fréjus; Antonio Fernández-Cid, de Madrid; F. Sopena, de Madrid; Lluís Martí Gras; Vicent Garcés, de València; Juventudes Musicales, de Sevilla; Joao de Freitas Branco, de Caxias-Portugal; Jean Rivier, de París; Frederic Marés; Sebastià Sánchez Juan; F. Maspons Anglasesell; Fernando López y Lerdo de Tejada, de Madrid; Mn. Camil Geis, de Sabadell; E. Bosch Roger; Antoni Torrandell, de Palma de Mallorca; Josep Encesa Gubert; Josep A. Gomis; Dr. P. Puig i Roig; Ramon Sunyer; Dr. F. Pell Cuffi; J. M. Rovira-Artigues; Narcís de Carreras, Francesc Vendrell; Leopoldo Querol, de Madrid; C. Lozano, Director de Conciertos Iberia; Miquel Querol, de la Societat Internacional de Musicologia; Rafael Tapiola Gironella, de Girona; Salvador Bacarisse, de París; Michel Spisak, de París; J. Mas Porcel, de Palma de Mallorca; E. Cervera; Antonio Iglesias, de Madrid; Eulàlia Marcè Fumaña; J. Sancho; Antoni Planas; Josep M.ª Lama-

ña, Enginyer de la RENFE; Palmira Jaquetti; Carles Sindreu; Pere Vallribera; J. Ros Artigas; Jaume Busqué i Marcet, ex-Secretari de l'Orfeó de Sabadell; J. M. Cruzet; Muñiz Toca, Director Orquesta y Conservatorio Música de Asturias; Círculo Mallorquín de Palma de Mallorca; Profesores Orquesta Sinfónica Barcelona; Agrupación Cámara Barcelona; Domènec Ponsa, en nom de l'Orquestra Solistes de Barcelona; Juventudes Musicales, de Ciudadela; Orfeó Manresa; Rosa Sabater; Pau Casals; Alain Milhaud, de París; Antonio Sánchez Pomares, de Elche; Tomàs Roig i Llop; E. C. Ricart, de Vilanova i la Geltrú; Maurici Serrahima; Jaume Piulachs Oliva, S. J.; Civil, de Girona; Frederic Udina i Martorell; Dr. Lluís Puig Roig; Miquel Melendres, de Tarragona; Manén; Mn. Pere Ribot, de Riells del Montseny; Sebastià Guardiola Soler, President de Trovadores del Palmeral, d'Elx; Ricard Lamote de Grignon; J. Zamacois, del Conservatori Superior Municipal de Música; Mn. J. Rebull, de Vilassar de Mar; Rafael Tasis; Enric Ribó Sugrañes; Joan A. Pàmies; Pau Romeva; Magda Tagliaferro; Ferran Canyameres; R. Aramón; Gaziel; Real Círculo Artístico; Col·legi d'Arquitectes de Barcelona; Agrupació Dramàtica de Barcelona; Orquestra «Franz Schubert»; Confraria de Sant Marc Evangelista; Associació Musical «Estela»; Villa de Salut «La Alianza».

Alguns textos:

Muy gustoso accedo a otorgar a esa Junta por V. presidida y a los cantores del Orfeó Català la bendición que han solicitado del Prelado con motivo del cincuenta aniversario de la fundación de la Entidad, al mismo tiempo que les deseo toda suerte de prosperidades y pido al Señor sepan continuar animando sus actividades con profundo espíritu religioso.

Afmo. en Cristo Jesús, les bendice cordial y efusivamente.

El Arzobispo-Obispo de Barcelona

* * *

Ja que no m'és possible d'acceptar personalment la vostra estimada invitació a la festa que la gran família de l'Orfeó celebrarà demà, dimecres, amb motiu del cinquantenari del Palau, vinc a unir-m'hi cordialment per mitjà d'aquestes ratlles.

Aplegats familiarment en comunió de goig al voltant d'una mateixa taula, commemorareu ara amb intimitat els 50 anys de la vostra Casa. Una casa que és un Palau, perquè la teniu dedicada a l'art, com a riquesa i ennobliment de la vida humana. És el Palau de la Música Catalana, que vosaltres heu fet més catalana, perquè heu sabut fer-la també més universal en el contacte amb les obres dels més grans músics i amb el missatge dels incomptables artistes als qui heu ofert durant tots aquests anys la vostra hospitalitat.

Alegreu-vos, doncs, per l'obra realitzada en el clos del vostre Palau i perquè cinquanta anys de vicissituds de tota mena us demostren la fermesa d'aquesta Casa bastida sobre la roca viva de les idealitats religioses i patriòtiques que us saberen infondre els vostres fundadors i predecessors i en especial el Mestre Lluís Millet, de tan gloriosa i santa memòria.

Amb auguris de bella continuïtat per a tots, invocant la benedicció de la Mare de Déu sobre cadascun dels assistents, que vull recordar particularment i que trobo representats en Vós, des dels mestres directors fins al més petit dels cantaires i dels familiars, us renovo el testimoni de la meua sincera admiració i íntim afecte,

in Domino

Aureli M., Abat de Montserrat

* * *

Bell admirador del gran Mestre, Lluís Millet, i de l'Obra per ell realitzada amb un esperit autènticament ortodox, a través de l'Orfeó Català, m'és grat d'adherir-me fervorosament a l'acte de clausura del cinquantenari del Palau de la Música Catalana, demanant al

Senyor que vulgui beneir a mans plenes els mestres, choristes i socis d'aqueixa gloriosa entitat musical, a la qual desitjo molts anys de vida, reblerts de prosperitats i èxits de tota mena.

El saluda afectuosament i paternalment i el beneeix son amic i s. s. in C.J.

Jaume Font, Bisbe de San Sebastián

* * *

En la solemne conmemoración cincuenta aniversario inauguración Palacio de la Música Catalana mi adhesión y mi bendición.

José, Obispo de Astorga

* * *

Sobre l'Orfeó Català, en el Jubileu de la seva obra de cultura, de religió i de caritat envers el Poble per al qual ha cantat durant els anys de la seva vida, davalli curulla la Benedicció d'Aquell qui eternament es complau amb els cants dels Àngels i dels benaurats Serafins que amb goig unànime li diuen eternament: «Sant, Sant, Sant».

Pere Celestí Gusi, O. S. B.

Abat Visitador Provincial

* * *

Impossibilitat d'assistir al vostre àpat, espiritualment estic entre vosaltres, com sempre, ja que l'Orfeó Català, des de la seva fundació, ha exercit un veritable apostolat entre el nostre poble, i ens ha fet tastar les obres immarcescibles dels grans mestres de l'esperit.

L'Orfeó Català és la veu cantant del sentiment de Catalunya.

Pere Ribot, Pvre.

* * *

No sabia pas com agrair-vos la invitació que em feu d'unir-me al vostre sopar de germanor, al vostre convit de caritat. Fins ara, només d'una manera molt anònima m'havia sentit vinculat amb l'Orfeó Català, per l'estima que n'he tingut sempre com a fill d'aquesta terra i com a amant de la música.

Sé que poc us costarà d'entendre que no vingui a compartir la dolçor del vostre pa i l'alegria de la vostra comuna presència. Amb tot, ara, per mor de la invitació que m'heu fet arribar, em sentiré molt més unit a aquesta joia i a aquesta acció de gràcies.

Sóc mónjo i, per amor de Déu i per amor a vosaltres, he renunciat a esplaïs tan sans i tan sants com ho seria aquest que m'oferiu. Recordo que poques setmanes abans que ell morís, parlàvem amb el Dr. Cardó del sacrifici que ens costaria a tots dos no assistir a la *Passió* de Bach. I l'un a l'altre ens ajudàvem a estar-ne contents perquè compreníem que aquella era precisament la manera com Déu volia que ens associéssim a la vostra festa.

A aquest nou acte de l'Orfeó ell ja s'hi unirà des del cel, i en fruità més que tots vosaltres. A mi, me'n tocarà una porció molt més modesta, però que torno a acceptar content: la de pregar amb vosaltres des del meu lloc de monjo i de sacerdot.

Amb tot el cor, desitjo a l'Orfeó, al seu President, Director, cantaires, socis i amics, les més fecundes benediccions del cel, i prego per la seva prosperitat i la seva eficàcia humana, als peus de la Verge Bruna, la Mare dels catalans.

Molt agraït, amic i servidor vostre en el Crist.

Jordi M. Pinell
Monjo de Montserrat

* * *

Sóc un dels socis signants de la iniciativa del sopar d'homenatge als Mestres i Cantaires del nostre estimat Orfeó.

He contribuït a embarcar els altres... i... per motius «monàstics» m'he de quedar a terra!

Això no impedeix la meua més completa adhesió a l'acte i desitjo que feu constar el meu sincer homenatge als Mestres i Cantaires i a tot el que ells representen en tots els aspectes.

Envio la meua inscripció, pregant-vos

de voler-la destinar, si és possible, a dos dels infants cantaires.

Ben cordialment us saluda.

Pare Miquel Altisent, Escolapi

* * *

Pedres vives del Palau,
cantaires amics, salut!
Accepteu aquest tribut
d'amor, grimpaires del blau.

Amb sopar de germanor
cloem un antifonari,
i embrenem el centenari,
cenyits, i a la mà el bastó.

Coneixem les profecies.
Sabem que hem de viure els dies
feixucs, de la passió.

Però amb el cant ens espera
el goig de la primavera
i la resurrecció.

Manuel Bertran i Oriola

* * *

Impossibilitat d'assistir al sopar de commemoració dels cinquanta anys del Palau de la Música Catalana, vull expressar-vos la meua adhesió a l'obra que en ell ha anat realitzant l'Orfeó i a totes les coses, tan altes i estimades, que en ell hem vist representades.

Us prego de voler-ho manifestar a tota la Junta Directiva i a l'estimat Mestre Millet, en el qual un nom i una obra glorirosa s'ajunten tan exemplarment.

Vostre devot servidor i amic.

Jordi Rubió i Balaguer

* * *

Contra el que era el meu desig, em serà absolutament impossible d'assistir aquest vespre al merescudíssim sopar d'homenatge dedicat als mestres i cantaires del nostre Orfeó Català. És gràcies a la seva constància i al seu gran amor a la nostra terra que l'Orfeó Català es manté, després de mig segle d'existència, més fort i puixant que mai.

Serveixin aquestes ratlles per a fer constatar la meua plena adhesió a l'homenatge que se'ls tributa.

Salvador Millet Bel

* * *

Impossibilitat d'assistir a l'acte d'homenatge que l'Orfeó Català dedica als seus cantaires amb motiu del cinquantenari del Palau de la Música Catalana, ja que el meu estat de salut no m'ho permet, m'adhereixo amb tota cordialitat a aquest acte de justícia, amb els millors desigs de continuïtat i progrés en l'eficàcia de la seva obra.

Ben cordialment,

J. M. López-Picó

* * *

Sentiria moltíssim que els meus compromisos, aquí a Madrid, no em deixessin estar present en el banquet d'homenatge; si així fos, tingui'm com a present en l'esperit i signifiació de l'acte, la nit del 18 de març.

Agustí Pedro Pons

* * *

Em plau expressar-vos la sincera adhesió de la CAPELLA CLÀSSICA DE MALLORCA i la meua pròpia, a l'acte final de la commemoració del cinquantè aniversari del Palau de la Música Catalana, amb el fervent desig de llarga pervivència de l'esperit que insuflà la seva embranzida a un ideal més altívol que tota circumstància d'orde material.

Ad multos annos!

Afm. in JHS.

Joan Maria Thomas, Pvre.

* * *

Havent corregut tant de món, m'he trobat més d'una vegada en ciutats d'Amèrica i altres llocs, un Orfeó Català. Però... per nosaltres, fills de la Ciutat Comtal, dir Orfeó Català sols pot ser el nostre de Barcelona.

Junt amb ell ens hem fet grans: a prop d'ell, sempre trobem el consol de tantes il·lusions...

Gaspar Cassadó

* * *

Voldria que us féssiu portantveu del meu afecte envers tots el qui s'apleguen avui per recordar la inauguració de la casa que hostatja l'Orfeó Català.

Mitja centúria d'existència d'un edifici no justificaria, però, la celebració que avui us porta al Palau de la Música Catalana si no fos per l'esperit que ha emplenat aquesta casa que fou oberta al poble barceloní. És aquest esperit que l'Orfeó ha contribuït a inculcar a tres generacions de catalans per mitjà de les cançons, la forma d'expressió on la paraula humana és sublimada per la música.

Dissortadament no podré trobar-me prop vostre en aquesta diada; malgrat això, cregueu que em sento lligat amb vosaltres per l'afecte i encara més per l'agraïment, car fou a l'Orfeó Català on vaig aprendre de petit a estimar les tonades de la terra.

Des d'Oxford saludo el penó de l'Orfeó Català que deu presidir aquesta festa, com ho feia ara fa mig segle quan l'obra de l'Orfeó tenia més de gran promesa que de realitat, i li desitjo que pugui continuar per molts anys l'obra patriòtica d'educació de la sensibilitat dels joves catalans.

Us saluda amb afecte,

Josep Trueta

* * *

Chers Frères Catalans:

Mes voyages à Barcelone figurent parmi les plus beaux souvenirs de ma vie. J'ai rencontré chez vous un profond et éclairé enthousiasme pour la musique et un culte dévoué à elle. Je suis fier d'avoir participé avec le chanteur George Walter, et le plus remarquable interprète de la partie de l'Evangéliste des Passions de Bach, à la première exécution de la Passion de St. Mathieu à Barcelona. J'ai trouvé en maître Millet un des plus nobles et des plus chers amis que la vie m'ait permis de rencontrer. J'aime l'Orfeó Català depuis de longues années. A la fête du 18 mars je serai en pensée avec vous.

Avec tous mes bons vœux pour l'avenir de l'Orfeo Català, de coeur,

Albert Schweitzer

* * *

A la Grècia antiga era contada aquesta meravella: que Amfió, al so de la seva lira, féu que les pedres, al seu voltant, s'aixequessin ordenadament, i bastissin, amb moviments exactes, les muralles de la ciutat de Tebes. L'exemple és escaient perquè, a la seva manera, la música pot construir, la música, si convé, pot enderrocar. Aquesta art nobilíssima, per vosaltres eminentment servida d'època en època i de Millet en Millet, és, doncs, avesada a fer miracles. I així com un dia sabeu conhortar els nostres plors i les nostres enyorances, també un o altre endemà, obeint a la llei de la vostra naturalesa, cridareu la gent a una festa perquè, al so de la més bella música, tothom pugui riure i ésser feliç en un viure noblement ordenat, i a cadascú li vagui de respirar amb el cor ben serè i el cap ben alt.

Josep Carner

* * *

Enviant-vos la meua adhesió a l'acte per la celebració del Cinquantenari del Palau de la Música Catalana per l'esplendor cultural i musical que la Institució representa en la vida barcelonina, catalana i espanyola, us prego que accepteu d'acompanyar-vos-hi, si no amb la meua presència, amb tota la força del meu cor enviada des d'aquesta gran ciutat americana.

Carles Surinyach

* * *

Me adhiero con todo entusiasmo a la celebración del cincuenta aniversario del Palacio de la Música donde han tenido lugar festivales de insuperable importancia artística.

El Palacio de la Música tiene para mí recuerdos inolvidables. Entre ellos destaca uno de fecha tan remota como casi la de esta Sala de Conciertos. Me refiero al concierto dado por la Sociedad Co-

ral de Bilbao, en enero de 1913, bajo mi dirección, en el que se dió a conocer, por primera vez en España, el grandioso Requiem Alemán, de Brahms.

Le saludo cordialmente.

J. Guridi

Director del Real Conservatorio de Música, de Madrid

* * *

L'Institut Espanyol de Musicologia, sempre amatent a totes les manifestacions i activitats musicals de la nostra ciutat i ben coneixedor del gloriós històric artístic del Palau i de l'Orfeo, s'adhereix plenament i amb tot l'entusiasme al Sopar que com acte de clausura del Cinquantenari de la Fundació del Palau se celebrarà el dia 18.

Essent-me impossible d'assistir-hi personalment, com era el meu desig, per trobar-me absent de Barcelona en aquesta data, tinc l'honor de comunicar-vos que assistirà a l'esmentat Sopar i en representació oficial del nostre Institut, el Rnd. Josep M.ª Llorens Cisteró, secretari del mateix.

Bona festa! Ben afectuosament vostre

Miquel Querol
Vice-director

* * *

No hallándome en España en la fecha en que tendrá lugar la celebración del Cincuentenario del Palacio de la Música de esa ciudad con la que tan vinculado estoy, le dirijo estas líneas como testimonio de mi entusiasta adhesión a dicho acto.

Suyo afmo. amigo,

Joaquín Rodrigo

* * *

L'Agrupació Excursionista «Catalunya», Entitat que fou fundada fa quaranta-set anys per membres de l'Orfeo Català i que avui té l'honor, encara, de comptar entre els seus associats diversos cantaires de l'Orfeo, es creu en el deure de testimoniar la seva total adhesió als actes que se celebrin per commemorar el 50è Aniversari de la fundació del Pa-

lau de la Música Catalana, i a la vegada felicitar-los per la meritòria tasca portada a terme en aquest mig segle de continuada i incansable activitat i desitjar tota mena de benaurances per continuar-la en el futur.

Josep Cuadrench
President

* * *

Je ne dirai jamais assez merci à l'Orfeo Català pour l'inoubliable execution du Stabat.

Hélas! Cannes est loin de Barcelone. Je vous envoie à tous mon très et admiratif souvenir.

Francis Poulenc

* * *

Monsieur :

Je reçois aujourd'hui même votre aimable invitation pour le 18 Mars. Je vous en remercie vivement, mais je suis désolé de ne pouvoir m'y rendre ayant des engagements à cette date.

Soyez assuré que ma pensée sera avec vous pendant votre belle fête. Je profite de cette occasion pour vous féliciter de votre magnifique effort artistique.

Je vous prie de bien vouloir agréer, Monsieur, avec mes regrets de ne pouvoir être des vôtres, tous mes meilleurs sentiments.

Marcel Dupré

* * *

He de abundar en las ideas de mi reciente presencia en el Palau de la Música Catalana.

He de insistir en dos conceptos: admiración y gratitud.

Admiración a esa virtud, tan catalana, la lealtad a unos principios básicos sobre los que habéis levantado una realidad: vuestro brillante historial.

Gratitud, que hemos confesado públicamente, por la soberana lección que nos disteis el año 1910.

Bastaría esto, nada más, para fundamentar mi adhesión a vuestra fiesta hogareña, familiar. ¡Bien sabe Dios cómo me hubiera gustado vivir entre vosotros,

en especial entre los «cantaires». esas horas que sólo se ganan con una vida entregada al ideal!; ¡La Música...!

La Música, que en sí es la canción catalana para vosotros, la de vuestra entraña, es también la de los oratorios, en cuya cumbre coincidimos todos los hombres de buena fe; en ese abrazo que tendemos a España entera, siempre nos hemos entendido bien, catalanes y vascos. ¿Cómo, pues, a nadie extrañará que se oigan nuestros laudes, en vuestra Fiesta Mayor...?

Os envío un fuerte abrazo, con el corazón vuelto a todo lo que ha sido y es el Orfeo Català.

Yo he pulsado, quizá con más hondura de lo que algunos creen, toda vuestra vitalidad, y creo, sinceramente, que debo insistir en que una, quizá la más importante, es vuestra lealtad a lo que representa vuestra Senyera que, izada por manos robustas, Millet y Vives, Nicolau, Pujol y Morera, ondea al viento, renovando constantemente las hojas del árbol frondoso, de raíz profunda cual es mi Orfeo Català, alentada por los hombres que hoy lo orientan con el mismo rigor y saber de los de la primera hora, aquellos que en la aurora del año 1888, sabrían que no tendría crepúsculo su Obra, y quiera Dios que jamás lo tenga.

Con toda sinceridad, queridos todos,

Juan Gorostidi
Director del Orfeo
Donostiarra

* * *

Orfeo Català. Barcelona.

Rebeu tots la meva emocionada adhesió a l'acte d'homenatge mestres i cantaires Orfeo Català stop Rebeu també el meu afecte i enyorança stop En esperit present en vosaltres.

Vostre

Pau Casals

* * *

Rebuda vostra invitació a la festa d'homenatge als Cantaires de l'Orfeo Català.

Les xacres pròpies de la meva edat, ja molt avançada, m'impedeixen assistir-hi

personalment. Ah!, però, hi assistiré en esperit i, fins i tot, en faré record en la Santa Missa.

Espiritualment seré entre vosaltres!

R. Garriga

Una exposició d'autògrafs

L'antic soci de l'Orfeó Català i bon amic, senyor Isidre Magriñà, tingué l'encert d'exposar, durant l'acte del sopar de germanor, del dia 18 de març darrer, una col·lecció de programes representatius dels cinquanta anys del Palau de la Música Catalana.

Hi figuraven el primer programa interpretat per l'Orfeó a la Sala del Palau, el menú del primer àpat celebrat a la mateixa sala, i fotografies dels mestres Lluís Millet, Francesc Pujol, Lluís M.ª Millet, etc. Acompanyaven els programes diverses frases i dedicatòries: El President del Palau en 1908 digué: «... amics, companys, respirem: Gràcies a Déu, ja tenim casa...» El President de l'Aniversari del 1958 ha dit: «... que en el fill tots hem trobat el pare...»

Una altra vitrina estava dedicada a l'Orquestra Pau Casals i a l'Orquestra Municipal. Cridava fortament l'atenció una nota autògrafa del mestre Pau Casals per al programa del recital de violoncel del dia 1 de maig del 1930, amb la corda que se li trencà aquell dia, certificada per ell mateix. També hi figurava el programa inaugural de l'Orquestra Pau Casals.

Una tercera vitrina estava dedicada a l'Associació de Música de Cambra i a l'Associació de Cultura Musical.

I, encara, una altra vitrina l'ocupaven diversos programes, entre els quals el de l'estrena de «La barretina», de Lambert. Partitura de Candi Candi amb la firma autògrafa de Mossèn Cinto Verdager. L'autògraf original de «Terèsà», acompanyant el programa de la seva estrena. El programa del primer concert de Victòria dels Àngels, etc.

En resum, una exposició altament interessant i evocadora, que fou molt visitada i assaborida.

Una veu de fora *Termina el cincuentenari del Palac cio de la Música en Barcelona.*

*Barcelona, 19 - 3 (Servicio especial
YA por «telex»).*

Las fiestas del cincuentenario del Palacio de la Música han terminado anoche con una comida de hermandad y entrega de premios a los «cantaires» que componen su masa coral.

La comida ha tenido la particularidad de que se ha dado en el mismo Palacio y disponer un enorme entarimado a la altura del piso del escenario.

Quedó un comedor verdaderamente fastuoso, pues ya saben ustedes cuánta es la escenografía de la arquitectura de este impresionante momento del más exaltado modernismo de principios de siglo. Mesas también por todos los palcos y candelabros en gran escala en todas las mesas. Y en el escenario, tras la presidencia, los estandartes, «senyeres», de una veintena de orfeones rindiendo pleitesía a la del archilaureado Orfeó Català, dueño de la casa.

Los socios de la entidad ocupan sus sitios y quedan de pie, esperando la entrada de los homenajeados, los orfeonistas. Suena en el órgano el «Aleluya», de Haendel, y de dos en dos, y en medio de grandes aplausos, van entrando en la sala los «cantaires», formando una no pequeña procesión.

TRES CUARTOS DE HORA DE ADHESIONES. — Después de la cena, con un brindis mudo del Presidente del Orfeó, señor Millet Maristany, elevando su copa hacia la «senyera», tres cuartos de hora de lectura de adhesiones. Adhesiones de toda España y del extranjero.

Adhesiones episcopales de los preladados de Barcelona, Solsona, San Sebastián y Astorga, del Abad mitrado de Montserrat también y de otras insignes figuras religiosas. Adhesión de un Premio Nobel, como Schweitzer, el famoso médico y humanista y gran organista también, que recuerda su actuación ya lejana en este mismo Palacio. Adhesión

de Poulenc, que igualment rememora el reciente y triunfal estreno de su «Stabat Mater» con ocasión de este cincuentenario del «Palau». Adhesiones del Orfeón Donostiarra y de otros muchos orfeones y entidades musicales, entre ellas una sevillana, que desata el optimismo de la concurrencia. Adhesiones de Querol, de Rodrigo, de Gorostidi y de otros muchos músicos. Y la del académico reverendo don Federico Sopena, particularmente admirativa, «desde este Madrid sin sala de conciertos ni ópera», como dice. Luego hubo reparto frondoso de premios. Y sazonado todo con las palabras cálidas y mesuradas del Presidente del Orfeo, que pusieron fin a esta memorable velada. — *Vigil.*

Punt final

Podem ben dir que si el sopar d'homenatge als Mestres i cantaires de l'Orfeo Català del dia 18 de març assolí aquell grau d'esplendor i de sumptuositat que tots tingueren ocasió de constatar, fou degut en bona part a les col·laboracions entusiastes i decidides que trobarem des del primer moment a tot arreu.

Consignem en primer lloc les facilitats donades per l'Ajuntament de Barcelona concedint-nos totes les plantes i el material que ens calgué per a l'agencament de la sala. A Miquel Regàs per l'admirable servei del sopar. Als germans Bagués per haver accedit a prestar-nos aquella riquesa de canelobres que foren l'admiració de tots els assistents. A Alexandre Cirici Pellicer per haver dirigit l'ornamentació de la sala. A Maria Rifé per haver cedit totes les flors necessàries per a les taules. I en fi tants i tants col·laboradors anònims que amb l'íntim goig d'haver contribuït al major esplendor d'aquell acte ja es donen per plenament satisfets.

Les representacions de «El Giravolt de Maig» i l'actuació del violoncel·lista Gaspar Cassadó

Els dies 5 i 14 de desembre darrer i dintre el cicle commemoratiu dels cin-

quanta anys del Palau de la Música Catalana, es representà a la nostra Sala de Concerts l'òpera còmica, lletra de Josep Carner i música d'Eduard Toldrà, «El Giravolt de maig».

El intérprets foren: «Rosaura», Maria Rosa Barbany, «Jovita», Anna Ricci, «Golferic», Gaietà Renom, «Perot de l'Armentera», Manuel Ausensi, «Marcó», Bartomeu Bardagí, «Corbetó», Joan Josep Escoto. L'orquestra fou dirigida pel propi autor de la partitura de «El Giravolt de maig».

Aquesta obra, que ens mostra l'enginy i el sa humorisme del poeta Josep Carner i la traça d'Eduard Toldrà en aplicar la música, obtingué un èxit autèntic en les dues representacions que es donaren al Palau de la Música Catalana. Tant els intérprets com l'autor foren llargament aplaudits per tot l'auditori.

En el concert del dia 5, Anna Ricci, Maria Rosa Barbany, Manuel Ausensi i Gaietà Renom interpretaren abans de la representació de «El Giravolt de maig», cançons orquestrades dels Mestres Toldrà, Pujol i Millet.

En l'audició del dia 14, Gaspar Cassadó interpretà el «Concert de violoncel i orquestra» d'Enric Morera. El nostre gran violoncel·lista fou aplaudit amb fort entusiasme i el seu noble gest de voler col·laborar als actes del cinquantenari del Palau fou agraït i valorat com es mereixia per tots els que tingueren el goig d'assistir a aquest concert.

Representació de l'òpera bufa de Mozart «La finta semplice»

L'«Associació Musieal Estela», aquesta simpàtica agrupació que tant treballa per la difusió de la música, particularment en la modalitat de l'òpera de cambra, volgué associar-se a les festes del cinquantenari del Palau i oferí als socis de l'Orfeo Català, el dia 11 de gener passat, una representació de l'òpera bufa de Mozart «La finta semplice», a la nostra Sala de Concerts.

Intervingueren en aquesta representació Maria Assumpció Serra, Laura Nú-

ñez, Maria Remigia Blanc, Ricard Moreno, Francesc Paulet, J. López Esparbé i Baldomer Gil. La direcció escènica anà a càrrec de Josep M.ª Caffarel i l'orquestra fou intel·ligentment dirigida per l'excantaire de l'Orfeó Català, A. Cobi.

El nombrós públic que assistí a la re-

presentació de «La finta semplice» mostrà amb forts aplaudiments la seva complaença als intèrprets per la seva labor.

Una vegada més el nostre agraïment a l'«Associació Musical Estela» pel seu bell gest de simpatia vers la nostra Institució.

ALTRES ACTES DE L'ORFEÓ CATALÀ

Nova estada de Francis Poulenc a Barcelona

Amb motiu de les representacions de «Diàlegs de Carmelites» al Gran Teatre del Liceu, obra mestra de la producció lírica moderna, el seu il·lustre autor Francis Poulenc es traslladà de nou a Barcelona, el mes de gener, per tal d'assistir a elles.

Amb tal motiu, tenim la satisfacció de dir que el nostre amic, tant en converses particulars com en les seves dues conferències, donades, respectivament, a «Conferència Club» i a l'«Institut Francès» d'aquesta ciutat, féu novament grans elogis de l'Orfeó Català i de la seva interpretació de l'«Stabat Mater», del qual ell és autor. A l'«Institut Francès» (29 de gener) digué, per exemple, que «esperava molt de la interpretació de la seva obra per la nostra entitat, però que no obstant aquella havia superat de molt ço que ell esperava». Al «Conferència Club» (27 de gener) digué que la interpretació en qüestió de dita obra a Barcelona, «l'havia decidit a començar a escriure un oratori («Gloire»), que se li havia demanat i que fins llavors havia estat dubtant de fer-ho».

Expressem una vegada més la nostra reconeixença a una figura tan singular.

La II Festa del Llibre Català

Organitzada per elements de la nostra Secció Choral, la diada de Sant Jordi fou inaugurada la II Festa del Llibre que es celebra al nostre estatge social, consistent en una escollida Exposició del Llibre Català. L'eminent literat senyor Carles Riba, al qual acompanyava la seva

esposa, la distingida poetessa senyora Clementina Arderiu, honorà l'acte i, amb un parlament ple de contingut i de bells conceptes, es referí als inicis del llibre, a l'antiga Grècia, i s'estengué en diferents consideracions sobre el «fenomen llibre» i com aquest ha representat l'instrument de cultura que en tots els temps ha transmès els pensaments i les idees dels homes. La dissertació del senyor Carles Riba fou molt aplaudida.

L'exposició obtingué un èxit falaguer i fou clausurada el dia 30 del mateix mes d'abril.

L'Orfeó Català i la Companyia de discos «Columbia»

Després d'haver-se enregistrat durant el curs passat, per la Casa Colúmbia, en dos discos microsolc, importantíssims fragments de la «Passió segons Sant Mateu», de J. S. Bach, que l'Orfeó Català llavors acabava d'interpretar, tenim el goig de fer sabedors els nostres socis que, durant el present curs l'Orfeó Català ha enregistrat de nou, íntegrament, el concert nadalenç de Sant Esteve darrerament interpretat, encara lleugerament ampliat, així com que actualment la nostra entitat està procedint també a l'enregistrament en disc microsolc de característiques obres corals «a capella», entre les quals, algunes d'importantíssimes del mestre Nicolau.

Visita del mestre E. L. Chavarri

El dia 18 de l'octubre proppassat i amb motiu de trobar-se a Barcelona el nostre gran amic mestre i crític valen-

cià Eduard L. Chavarri, aquest manifestà el desig, que tant ens honora, d'oïr de nou el nostre «Orfeó Català». Conseqüentment, el mestre Millet invità tan il·lustre hoste a l'assaig que la nostra entitat tenia convocat per aquell dia, el qual fou totalment dedicat a l'«Stabat Mater» de Francis Poulenc, que fou després acompanyat al piano pel mestre Josep M.ª Roma, i que tan aviat havia de proporcionar als seus intèrprets un triomf assenyalat.

El mestre Chavarri (antic amic i admirador del fundador de la nostra entitat i col·laborador de la nostra malauradament desapareguda «Revista Musical Catalana»), que anava acompanyat del seu fill, el qual segueix tan amorosament les petjades del seu progenitor, es mostrà molt complagut de la nostra labor i de l'obra del notabilíssim mestre francès, dedicant en finalitzar l'assaig als nostres mestres i cantaires les més sinceres i càlides lloances, a les quals aquells corresponderen amb llargs aplaudiments dedicats a la personalitat que ens visitava.

El mestre Chavarri tingué, a més, la fina atenció d'estampar al nostre àlbum d'honor les següents paraules, plenes d'entusiasme i devoció per la tasca que realitzen els components de la nostra Secció Choral:

«A Lluís M.ª Millet, després de sentir un assaig del gloriós Orfeó Català.

Amic del cor: M'heu tret de sobte mig segle de ma vida; m'heu tornat (meravella de meravelles!) als temps de l'Orfeó quan inaugurava el casal magnífic. Les mateixes veus radiant, la mateixa emoció vostra i dels cantaires, l'Orfeó que no és el millor ni el primer, perquè és més que tot això: *és l'únic*. I sembla que en vós miro ressuscitat el vostre gloriós pare, i em trobo commogut, perquè, *com sempre*, vós i els vostres cantaires no feu un assaig: feu una oració. En el cel ell somriu; i en la terra tot se torna llum i vida; ara com abans, ara com sempre. Amb tota la meua commoguda ànima,

Eduard L. Chavarri.

Barcelona, 18 d'octubre del 1958.»

Pietosos aniversaris

DEL MESTRE LLUÍS MILLET

El dia 7 de desembre, amb motiu d'escaure's el XVII aniversari del traspàs del gloriós fundador i primer director de l'Orfeó Català, es celebrà a l'Oratori de l'Església de Sant Felip Neri una missa per l'etern repòs de l'ànima del Mestre Lluís Millet. La Secció Choral interpretà durant la missa algunes composicions de caràcter religiós originals del Mestre Millet.

Acabat l'acte religiós, els familiars del Mestre Lluís Millet i una representació de la Junta Directiva es traslladà al Cementiri Nou per tal de dipositar unes flors a la tomba on reposen les despulles mortals del Mestre.

* * *

En un acte íntim, dedicat als cantaires, Mossèn Pere Ribot, evocà la figura del nostre fundador Lluís Millet, la nit de l'aniversari de la seva mort. Glossà «L'esperit cristià en l'obra de Lluís Millet», entre poètiques recordances personals que l'hi feien comparable, en valor i influència, a Maragall i Verdaguer. Significà la bonhomia i la saviesa cristiana del mestre, en una actitud ferma de vida interior.

Enumerà bona part del seu treball per la restauració del bell cant religiós, del cant popular i l'acostament de les grans obres de la polifonia, que ell contribuï a divulgar a Catalunya. I el seu entusiasme i coneixements en el cant gregorià amb una anècdota molt subtil i reveladora.

Alludí finalment al seu epistolari, inèdit, que mostra l'home espiritual, cristià, que té per a cadascú la gota de bàlsam del pensament de Déu. Conclougué expressant quina reconeixença li devia l'Església, a Catalunya, per aquest gran esperit de la pregària, feta cant; o del cant elevador de la pregària. «Perquè el mestre — diu — fou conseqüent com a cristià en tota la seva obra musical.»

El dia 24 de desembre de l'any 1945 moria sobtadament el qui fou director de l'Orfeó Català, el Mestre Francesc Pujol. Tota la seva vida, rica en múltiples facetes, fou consagrada plenament a la vitalització de la nostra Entitat i com tots els anys, en escaure's l'aniversari del seu traspàs, els directius, mestres i cantaires de l'Orfeó s'apleguen a la capella del Foment de Pietat Catalana per oir una missa en sufragi de la seva ànima.

Aquest acte de pietosa recordança a la memòria de l'enyorat Mestre Francesc Pujol, fou celebrat el diumenge dia 21 de desembre, i també unes flors foren deixades damunt la tomba del Mestre per les mans amoroses de la senyora vídua, mestres i directius.

El Pessebre de l'Orfeó Català

La diada de Nadal, al migdia, fou inaugurat el Pessebre que, com ha esdevingut ja tradicional, construí a la Sala de lectura de la nostra Biblioteca el destacat pessebrista i soci de l'Orfeó Català, senyor Pere Serramalera. La nombrosa concurrència, entre la qual donaven la nota emotiva i alegre els infants, féu que l'acte resultés d'una brillantor que cada any va augmentant.. El nostre Vicepresident senyor Vilardaga pronuncià unes escaients paraules glossant la diada i agraïnt l'aportació del senyor Serramalera, del seu ajudant, també soci de l'Orfeó, senyor Manuel Martín, així com la col·laboració de la professora senyora Antònia Sancristòfol, Vda. de Folch, i del mestre Joan Tomàs. Aquest any, els petits alumnes de la senyora Sancristòfol, sota la seva direcció, cantaren deliciosament tres cançons populars, i després de la lectura pel nostre Secretari, senyor Saperas, d'uns fragments del seu llibre «Simfonia de Nadal», tots els presents, dirigits pel mestre Tomàs, feren l'acostumada cantada de «Som al dia de Nadal», «Fum, fum, fum» i «El desembre congelat».

El Pessebre, construït amb gust i art, fou objecte dels majors elogis i molt visitat.

Concerts de Sant Esteve i de Cap d'Any

El concert de cançons nadalenques que l'Orfeó Català va celebrar la Diada de Sant Esteve, 26 de desembre del 1958, assolí la xifra gairebé sorprenent de 34 des que instaurà aquesta esplendorosa tradició, l'any 1913, i que ha estat continuada per la nostra Entitat en les dues èpoques que enclouen el seu historial. En la primera època, que es tancà l'any 1935, foren 21 els concerts nadalenques, tots ells dirigits per l'insigne Mestre Lluís Millet (el de l'any 1916, per bé que celebrat el dia de Sant Esteve, les obres interpretades no foren nadalenques, sinó pertanyents als concerts històrics amb motiu del XXV aniversari de la fundació de l'Orfeó Català). En la segona època, l'actual, que començà l'any 1946, són 13 els concerts de Nadal sota la direcció del Mestre Lluís Maria Millet.

Hem dit una xifra sorprenent, pel que es refereix a la constància, però hauria pogut ésser molt més elevada. Amb tot, el nombre i la importància de les obres donades a conèixer pels nostres cantaires en la lluminosa diada en què el món cristià commemora el Naixement del Diví Redemptor, són d'un valor inapreciable.

Com cada any, doncs, el darrer concert aplegà a la sala del Palau de la Música Catalana un nombre extraordinari de públic, desitjós de fruir l'alegria i la tendresa de les cançons que la nostra Secció Choral, sota la batuta del seu director, mestre Lluís M.ª Millet, els oferí amb goig i entusiasme.

I no en sortí defraudat, com ho constata el fet que, de les divuit obres del programa, foren bisades no menys de deu, no podent ésser-ho totes elles per la impossibilitat material de fer-ho.

En la primera part s'interpretaren «Laetabundus» i «Avui la neu i gebre», de Romeu; «Nit serena de Nadal», de Tomàs; «A Betlem canten les glòries», de J. J. Llongueres; «Tunc que tan tunc», «Sant Josep» (idilli), i «Campanetes de Nadal», de Pérez Moya; «Fum,

fum, fum», de Pujol, i «El Noi de la Mare», de Nicolau.

Foren repetides «Nit serena de Nadal» i «A Betlem canten les glòries», que dirigiren els respectius autors, mestres J. Tomàs i J. J. Llongueres; «Fum, fum, fum», del Mestre Pujol, i «Campanetes de Nadal», del Mestre Pérez Moya.

En la segona part: «Cançó de Nadal», Pujol; La Túnica», Ll. Millet; «Romance de Navidad», «Bruc i galzeran» i «El rústec villancet», de Ll. M.ª Millet; «Enmig del bou i el gris pollí», del P. Donòstia; «Jesús està escoltant», espiritual negra de W. L. Dawson; «O magnum Mysterium» de Vitoria, i «Alleluia», d'«El Messias» de Haendel.

Calgué repetir, «Cançó de Nadal», de Pujol; «La Túnica», del Mestre Lluís Millet; «Romance de Navidad» i «El rústec villancet», de Lluís M.ª Millet; «Jesús està escoltant», de Dawson i l'«Alleluia» de Haendel.

El públic no es cansà d'aplaudir totes les obres i clogué aquest concert una llarga ovació als cantires i al seu mestre Lluís M.ª Millet, que compartí amb els sots-directors, mestres Tomàs i Llongueres, junt amb el mestre Josep M.ª Roma, que féu els acompanyaments a l'orgue.

El dia de Cap d'Any, a la tarda, davant d'un públic també nombrós i entusiasta, es reproduí el mateix concert, que obtingué igual èxit que l'anterior.

Concert als socis protectors

Aprofitant l'avinentesa de tenir preparades encara les cançons nadalenques que foren tan celebrades en els concerts de Sant Esteve i de cap d'Any, la Junta Directiva i la Direcció artística del nostre Orfeó acordaren reproduir en la seva totalitat aquell programa i ofrenar-lo als senyors socis protectors. Aquest nou concert tingué efecte el dimarts, 13 de gener propassat, al vespre, al Palau de la Música Catalana, sota la direcció del mestre Lluís M.ª Millet.

Com que en altre lloc de la present Circular publiquem les cançons de l'es-

mentat programa, ens limitarem a consignar que l'audició aplegà a la sala del Palau un gran nombre de socis, els quals aplaudiren fervorosament totes les obres interpretades, obligant a repetir-ne també una bona colla i la vetllada fou un motiu més d'establir aquell contacte familiar i amable que uneix sempre els nostres mestres i els cantaires amb tots els components de la nostra estimada Institució sota el doble signe de la continuïtat i de la fermesa.

Junta General Ordinària

El dia 31 de gener tingué lloc a la Sala d'Assaigs la Junta General Ordinària, amb assistència d'un bon nombre de socis, bona part d'ells cantaires. La presidí el senyor Fèlix Millet.

Començà amb la lectura de l'acta de la Junta General anterior, pel Secretari II, senyor Ruiz Hebrard, la qual fou aprovada per unanimitat.

Tot seguit el Tresorer, senyor Grau Cuadrada, detallà i comentà el pressupost i l'estat de comptes. Justificà degudament l'augment del cost de les obres de reforma del Palau, que, no caldria dir-ho, ha augmentat els deutes, coberts part amb el crèdit hipotecari i part amb crèdits personals. Per a fer front als pagaments de les despeses, amortitzacions i interessos, l'Orfeó compta amb tres forts ingressos, que analitza: són les quotes de socis, els lloguers de la sala i les actuacions del cor. Adduint el testimoni infallible de les xifres, demana que tots plegats fem el que calgui per a incrementar tant com sigui possible aquelles fonts. Els comptes foren aprovats, i el parlament del senyor Grau acollit amb aplaudiments.

El President cedí la paraula al Secretari, senyor Miquel Saperas, que llegí la memòria anual, el text de la qual ja ha estat repartit als nostres socis. Començà recordant com, gairebé sense parar, hem passat tot l'any festejant el cinquantè aniversari del Palau de la Música Catalana. Fent un incís, glossà els mots del mestre Millet a la Junta General de l'any 1900, en comentar la primera audició de la IX *Simfonia*, de Beethoven.

Evocà líricament les primeres audicions de la Passió segons Sant Mateu, de J. S. Bach, l'any 1921, així com l'esforç del mestre Millet, que fou el tità d'aquella efemèrides, i del seu íntim col·laborador, el mestre Francesc Pujol.

Amb unes pinzellades de color fa reviu les tres audicions de la Passió tingudes enguany, que han estat els actes superlativament valuosos celebrats en el curs darrer. Anomena els solistes estrangers, i tradueix fragments dels comentaris de la crítica, que no regatejà els elogis més entusiastes als mestres, als solistes i al cor.

Comenta les dues audicions de l'*Stabat Mater*, de Poulenc, impressionants i magnífiques.

En cloure l'enumeració de les festes del Palau, exalta una de les figures més eminents del nostre renaixement musical, vinculada sempre a l'Orfeó: el mestre Antoni Nicolau, de qui s'ha escaigut el vint-i-cinquè aniversari del traspàs i el centenari del naixement (1859-1933). En fa una detallada biografia, seguint la seva vida de compositor, de director d'orquestra, d'organitzador de concerts i de Director de l'Escola Municipal de Música de Barcelona. Emotivament enumera les seves obres corals, que, pel nom tan sols, constitueixen cadascuna una melodia, un enyorament i una pregaria. Recorda com l'endemà del seu traspàs el Palau es convertí en capella ardent, i llegeix el telegrama de condol que l'Orfeó rebé del Pare Abat de Montserrat.

El senyor Saperas segueix detallant un per un tots els actes celebrats amb motiu de la commemoració; les altres activitats de l'Orfeó i les que s'hi relacionen, i comenta la diada de fi de curs a Ripoll i a Sant Joan de les Abadesses. Dedicar un record als socis i amics de l'entitat traspassats durant l'any i evoca la gloriosa figura del Sant Pare Pius XII, que morí, també, dins el mateix any. Grans aplaudiments rubriquen l'atenció dels assistents a la Memòria del nostre Secretari.

El Bibliotecari, senyor Maragall, dona compte del moviment de la Biblioteca: adquisicions, donatius, serveis de préstec

i confecció de fitxers. Comenta l'exposició de llibres del dia de Sant Jordi i l'increment de la nostra col·lecció de goigs, que ja és molt important.

El Mestre Lluís M.ª Millet llegeix els noms dels cantaires que no han fet cap falta d'assistència, i els que n'han fet deu o menys, durant el darrer curs; detalla el nombre d'assaigs, el nombre dels concerts, i glossa bellament la tasca de la nostra massa coral. Les paraules del Mestre són acollides amb una llarga ovació, que palesa el reconeixement dels socis per la labor i la disciplina dels cantaires i llurs mestres.

El senyor President manifestà que el senyor Emili Cerrillo s'ha fet mereixedor del títol de soci corista vitalici, puix que ha format part del cor durant vint anys. Esclaten forts aplaudiments de tota l'assemblea.

Hom passa seguidament a l'elecció dels càrrecs directius que cessen per haver complert el temps reglamentari. Diu el senyor President que el Bibliotecari II, senyor Joaquim Sellés i Codina i el Vocal-Conservador, senyor Jordi Bonet, han demanat de no ésser reelegits perquè necessiten un repòs, que es tenen ben ganyat, més que més tenint en compte llurs obligacions professionals (tots dos són arquitectes). Fa l'elogi de la gestió de cadascun, sense dir-los «adéu», sinó «a reveure». Proposa, d'acord amb els Estatuts, que siguin substituïts pels senyors Osvald Cardona i Antoni de Moragues, tan vinculats a l'obra de l'Orfeó. L'assemblea accepta la candidatura per aclamació, i reelegix tots els altres cessants.

El President llegeix dues propostes que els socis han presentat a la Junta. Una d'elles demana la instal·lació d'uns altaveus als vestíbuls de la sala de concerts, que serà estudiada en vistes a la seva aplicació; si bé es tem que puguin destorbar les audicions i el millor remei seria acostumar la gent a no arribar tard.

La segona proposició, signada per un gran nombre de socis, entre els quals figuren altes personalitats del nostre món artístic, literari i financer, demana que els socis de l'Orfeó dediquin un asse-

nyalat homenatge al seus mestres i cantaires, justificat sempre, i darrerament per llur magnífic treball en preparar i interpretar d'una manera insuperable, en un sol curs, la *Passió segons Sant Mateu*, de Bach, i l'*Stabat Mater*, de Poulenc. L'acte consistiria en un sopar celebrat a la mateixa sala de concerts, cloent els actes commemoratius del cinquantenari del Palau. La proposició és aprovada amb aclamacions d'entusiasme.

El President demana les preguntes i suggerències dels socis presents. El senyor Jover, corista, exposa el desig dels cantaires d'uns seients més confortables a la sala d'assaigs. El vocal-conservador, senyor Bonet, li respon que estan en construcció i aviat seran instal·lats. El senyor Anguera demana que hom procuri, tant com sigui possible, que vinguin a actuar al Palau més orfeons, no solament de Catalunya, sinó de tota la península. El senyor President remarca com són molts els orfeons que passen pel nostre Palau, i si això no ocorre tan sovint com fóra la nostra il·lusió, és degut a les despeses de desplaçament de les masses, que els mateixos orfeons no poden suportar. Pel que fa als cors de la resta de la península, diu que està a punt de venir l'Orfeó Donostiarra, que serà acollit i honorat com mereix.

El soci senyor Isidre Magriñà demana, com una finesa als socis, que la Junta gestioni si se'ls pot concedir una rebaixa en el preu de les localitats dels actes que es celebren al Palau. Un altre protector demana que s'intenti fer alguna cosa perquè el soci de l'Orfeó tinguin més contacte entre ells.

Quant al primer prec, el President diu que en la majoria dels actes que es celebren a la sala del Palau, l'Orfeó es limita a llogar la sala, sense altra intervenció, i que, per tant, no pot imposar altres condicions que no siguin les purament artístiques. Quant al segon, remarca que, d'acord amb els Estatuts, l'Orfeó dona un concert anual dedicat als socis, i que aquests tenen una biblioteca i una sala de lectura, i que la Junta sempre està disposada a estudiar totes les iniciatives que vulguin proposar-li. En aquest darrer parlament el President

resumeix tot el que ha estat dit en l'assemblea general. Reafirma les paraules del senyor Tresorer, referents a les finances de l'Orfeó i a la necessitat d'augmentar-li els ingressos. Explica com un soci ha inscrit com a socis vitalicis tota la seva família i un altre, anònimament, ha donat més d'una vegada quantitats per a la Caixa de Previsió dels cantaires i mestres, que tant ho mereixen. Llur mèrit artístic, gairebé immillorable, ha estat reconegut pel mestre Poulenc, que n'ha quedat enamorat, i vol escriure un *Glòria* expressament perquè l'Orfeó l'hi estreni. Felicita el mestre Joan Tomàs, tan estimat de tothom, amb motiu de fer cinquanta anys que entrà a la Secció Choral, i que ara és mestre de la secció de nois i sots-director de l'Orfeó. Comenta que han estat impressionats en discos els corals de la *Passió* i el concert del dia de Sant Esteve. Pel que fa als concerts repàs que eren oferts als socis abans de l'any 1936, i que molts han demanat que es reprenguin, insinua que podria resultar arcaic de fer-los en la mateixa forma. La Junta estudia — diu — la possibilitat de donar-los amb una altra modalitat. He d'afegir — continua — que segueix la campanya per a obtenir més socis de l'Orfeó Català: som pocs dintre la gran família que representa, en el nostre país, la part més pura de l'obra social, artística i patriòtica.

La Junta es cloué amb la llarga ovació que seguí el parlament del senyor Fèlix Millet.

Nova Junta Directiva

Després de la darrera Junta General, la Directiva de l'Orfeó ha quedat constituïda com segueix:

President: Fèlix Millet.

Mestre Director: Lluís M.ª Millet.

Vice-President: Josep Vilardaga.

Secretari: Miquel Saperas.

Secretari II: Osvald Cardona.

Tresorer: Joan A. Grau.

Comptador: Frederic Roda.

Bibliotecari: Joan A. Maragall.

Bibliotecari II: Joan M. Ruiz.

Vocal Conservador: Antoni de Moragas.

Vocal I: Pere Sensat.
Vocal II: Ramon Guardans.
Vocal III: Rossend Riera.
Vocals Coristes: Emili Vendrell i
Josep López Esparbé.

Concert de l'Orquestra de Camera Lluís Millet al Palau

El 1.er de febrer proppassat, l'Orquestra de Camera Lluís Millet, que dirigeix el fill del Director de l'Orfeó Català, donà un concert al Palau de la Música Catalana davant dels socis protectors de la nostra Entitat.

El programa estava integrat pel «Concerto grosso» en re major de Vivaldi, la «Sonata en fa major», per a violoncel i orquestra de corda, de la qual fou brillantíssim solista Lluís Sedó; el «Concert per a dos violins», de J. S. Bach, actuant de solistes Joan Lluís Jordà i Joan Olivé, que donaren una versió acuradíssima de les pàgines bachianes; les «Tres cançons», de Ravel, i «Symple Symphonie», de Britten.

Aquest concert constituí un èxit merescudíssim per tots els components de l'Orquestra de Camera Lluís Millet. El seu director, i els instrumentistes, rebren grans i perllongats aplaudiments com a premi a la seva actuació.

Visita de l'Orfeó Donostiarra

Amb motiu de la vinguda a Barcelona de l'Orfeó Donostiarra, per tal de prendre part en les audicions de «El Messias», de Haendel, amb les quals el Patronat Pro Música de Barcelona volgué commemorar el II centenari de la mort d'aquell gran compositor, el dia 22 de febrer la prestigiosa agrupació choral vasca, expressament invitada per l'Orfeó Català, féu una visita al nostre estatge.

En entrar a l'hemicicle l'Orfeó Donostiarra, amb el seu Director Mestre Joan Gorostidi, acompanyat del nostre President i els nostres Mestres, foren acollits amb una cordial ovació pels cantaires de l'Orfeó Català i bon nombre de socis i amics que es reuniren a la nostra Sala de Concerts.

El senyor Fèlix Millet pronuncià unes belles paraules de benvinguda als cantaires de l'Orfeó Donostiarra, manifestant el goig que experimentàvem en rebre una institució choral amb la qual ens sentim estretament vinculats pels mateixos nobilíssims sentiments i per uns idèntics ideals. Acabà el seu parlament amb els cordialíssims mots: «Benvinguts siau a Barcelona».

El Mestre Joan Gorostidi contestà amb paraules d'agraïment per aquella cordial acollença que se'ls atorgava i recordà les vegades anteriors que havien visitat Barcelona, essent aquesta la setena, i finalitzà manifestant que servarien el més bell record d'aquest acte íntim al Palau de la Música Catalana.

Tot seguit, l'Orfeó Donostiarra, sota la seva direcció, interpretà una bella cançó popular basca, que fou molt aplaudida.

L'Orfeó Català, sota la direcció del Mestre Lluís M.ª Millet, correspongué a aquesta gentilesa interpretant les següents composicions: «La sardana de les monges», de Morera; «El tunc que tan tunc», de Pérez Moya; «L'hereu Riera, de Cumelles Ribó; «El Noi de la Mare», de Nicolau, i «Oh magnum Mysterium», de Victoria. Totes elles foren unànimement aplaudides.

Acabà l'acte amb un petit refrigeri, durant el qual els cantaires de l'Orfeó Català feren els honors als seus companys bascos. A la Sala de Junes foren igualment obsequiats el Mestre Gorostidi i membres directius de l'Orfeó Donostiarra pels nostres Mestres i els nostres directius. Hi assistí també una nodrida representació del Patronat Pro Música de Barcelona.

L'Orfeó Donostiarra atorga el nomenament de Soci d'Honor a l'Orfeó Català i Director d'Honor al Mestre Lluís M.ª Millet

Amb motiu de la vinguda a Barcelona de l'Orfeó Donostiarra que queda ressenyada en les anteriors ratlles, aquesta prestigiosa agrupació choral acordà els

El Director de l'Orfeó Donostiarra conversant amb els Mestres i directius de l'Orfeó Català i del Patronat Pro Música de Barcelona, en la recepció que la nostra Entitat els oferí.

nomenaments de Soci d'Honor i Director d'Honor a l'Orfeó Català i al Mestre Lluís M.ª Millet, respectivament.

Ens plau transcriure a continuació la comunicació amb la qual l'Orfeó Donostiarra ens traslladà aquests nomenaments:

«La Junta Directiva del Orfeón Donostiarra de mi Presidencia accidental, transmite al Orfeó Catalá un saludo de hermandad en la fiesta con la que se conmemora el 50 aniversario del Palacio de la Música Catalana.

Y en señal de agradecimiento a la emocionante acogida que brindó a nuestra Coral en su reciente viaje, acordó nombrar al Orfeó Catalá SOCIO DE HONOR del Orfeón Donostiarra y a su Director actual, el eminente maestro Lluís M.ª Millet, DIRECTOR DE HO-

NOR, centrando así en los hombres de hoy toda la admiración que siente por quienes fueron sus maestros y cantaires en su larga y brillante vida artística.

Al enviar los diplomas que acreditan dichos nombramientos, queremos que todos nos consideren presentes en su brillante fiesta.

San Sebastián, 14 de marzo de 1959.

El Presidente del Orfeón Donostiarra,

Firmado: Joaquín Muñoz.»

No cal dir que aquesta nova prova de cordialitat amb la qual l'Orfeó Donostiarra ha volgut patentitzar el seu afecte a l'Orfeó Català, ve a fer més vius, si possible és, els vincles de companyonia que de llargs anys uneixen les dues agrupacions corals.

El President de l'Orfeó Català, Sr. Fèlix Millet, donant la benvinguda a l'Orfeó Donostiarra i al seu Director Mestre Joan Gorostidi.

Un acte emotiu

Durant un dels intermedis del concert dedicat al Mestre Antoni Nicolau, tingué efecte a la Sala d'Assaigs de l'Orfeó Català un acte verament emotiu i que revela com és viu el reconeixement i el fervor dels elements que regeixen actualment els destins de la nostra Entitat envers aquelles figures que podríem dir que plasmaren amb el seu esforç i el seu sacrifici aquesta nostra Institució.

El President, senyor Fèlix Millet, acompanyat dels Mestres, Directius i de tots els cantaires, féu ofrena de la Medalla de Plata commemorativa dels cinquanta anys del Palau a la senyora vídua del Mestre Francesc Pujol.

El senyor Fèlix Millet, adreçant-se

a la senyora vídua Pujol, en la forma eloqüent i brillant que li és habitual, féu una glossa de la labor realitzada pel seu espòs al llarg de la seva vida i de com la seva aportació a l'obra de l'Orfeó i del Palau havia estat altament eficient i beneficiosa per a la nostra Institució, pel qual motiu li feia ofrena d'aquella Medalla commemorativa com una mena d'exponent de la gratitud que sentien tots els components de la nostra Entitat envers l'enyorat Mestre Francesc Pujol.

No cal dir que les darreres paraules del senyor Fèlix Millet foren subratllades amb una càlida ovació i un murmurí emotiu s'expandí per tota la Sala d'Assaigs, evocador dels unànimes sentiments de fervor i reconeixença que sentien tots els assistents.

Concert dedicat al Mestre

Antoni Nicolau

Per si no fos prou l'altíssim lloc que el Mestre Antoni Nicolau, per les seves sublimes creacions corals ocupa en la Història de la Música, no solament de Catalunya, sinó també amb irradiacions universals, perquè l'Orfeó Català sentís per al gran Mestre la més profunda admiració i estima, seria suficient per a justificar aquests sentiments el fet que totes les composicions corals de l'autor de «La mort de l'escolà» les va escriure expressament per a ser interpretades per l'Orfeó Català. I elles, com havia remarcat diverses vegades el nostre enyorat Mestre Lluís Millet, són les que amb més força han imprès a l'Orfeó Català el segell que més l'honora i que més el glorifica en sentit de cantor d'un art racial i perfecte.

El Mestre Antoni Nicolau nasqué a Barcelona el 8 de juny del 1858, i després d'una vida exemplar i gloriosa, dedicada a l'ensenyament i a l'expansió de la música més pura, i deixant el tresor de les seves lluminoses creacions, va passar a l'eternitat i a la immortalitat, a Barcelona mateix, el 26 de febrer del 1933, a prop dels 75 anys d'edat.

En commemorar-se, doncs, el primer centenari de la naixença del Mestre, l'Orfeó Català, fidel a la seva memòria, sempre viva, i a tot el que li deu, va dedicar-li el concert-homenatge que tingué efecte al Palau de la Música Catalana, el dissabte, 9 de maig darrer, a la nit. Un molt nombrós i selecte públic va congregarse a la sala, que ocupà totalment i li donà el to d'una veritable solemnitat.

Omplia la primera part del programa, el bellíssim Cicle Montserratí del Mestre Nicolau, integrat per les obres: «Cançó de la Rosa», «Cançó dels llauradors» (solista senyor J. López Esparbé), «Cançó de la Moreneta», «Cançó del pelegrí», «Salve Montserratina» i «La mort de l'escolà» (solo per la senyoreta Sònia Albaladejo).

La part central l'ocupava la col·lecció de «Set Cançons Populars Catalanes»,

recollides a l'Empordà i harmonitzades pel mestre Eduard Toldrà, els títols de les quals són: 1) «Matinet me'n llevo jo», 2) «De Mataró varem venir», 3) «Sota el pont d'or», 4) «El pardal», 5) «Flor d'olivar», 6) «Ai minyons que aneu pel món» i 7) «No t'espantis, Alabau».

Les que duen els números 1, 4, 5 i 7, les estrenà el nostre Orfeó i les altres foren donades en primera audició.

La darrera part del programa novament reprenia l'homenatge al Mestre Nicolau, amb les seves magnífiques obres: «El Noi de la Mare», «Teresa» (solista senyoreta Laura Núñez), «Entre flors» i «Divendres Sant», poema coral a catorze veus en quatre chors, formant el quartet solista la soprano senyoreta Montserrat Salvadó; contralt, senyoreta Anna Pi; tenor, senyor Gaietà Renom, i baix, senyor J. López Esparbé.

Els nostres cantaires, sota la direcció del Mestre Lluís M.ª Millet, tan identificat com ho fou el seu insigne pare, el fundador de l'Orfeó Català, amb el misticisme profundament pietós, amb el sentiment penetrant i conhortador i amb tot l'encís que contenen i transmeten les composicions del Mestre Nicolau, els donaren una interpretació sempre expressiva, acurada i emotiva, i el públic demostrà fruir amb tota la seva intensitat la inspiració excelsa i la bellesa corpredora d'aquelles insuperables creacions del nostre art coral.

No cal afegir que al final de cada una d'elles esclataren calorosos aplaudiments, que tingueren els seus moments culminants especialment després de l'exquísida «Cançó de la Moreneta», que les noies cantaren meravellosament i hagueren de repetir; en acabar el ja famós poema-elegia «La mort de l'escolà», i l'impressionant poema coral «Divendres Sant». En recollir el nostre director, Mestre Lluís M.ª Millet les aprovacions del públic assistent a la solemne vetllada, mostrà les partitures originals de les dues darreres obres esmentades, i tothom, dempeus, tributà una fervorosa i reiterada ovació a la me-

mòria del seu eximi autor, el Mestre Nicolau.

Els acompanyaments a l'orgue els féu, amb la seva habitual pulcritud, el mestre Josep M.ª Roma.

Cal consignar que fou un encert d'incloure en aquest concert, com hem dit abans, les «Set Cançons Populares Catalanes», harmonitzades per l'eminent mestre Eduard Toldrà. Com deia bé la nota del programa, són un model en el seu gènere. El celebrat autor del Romanç de Santa Llúcia i d'un bon nombre de composicions conegudes, entre les quals més de vint-i-cinc sardanes, és la segona incursió que ha fet en el camp de la música coral; la primera fou la glossa de la melodia popular «L'estudiant de Vich», que l'Orfeó Català va estrenar l'any 1926. En aquestes «Set Cançons», l'il·lustre director de l'Orquestra Municipal de Barcelona ha fet palesa una vegada més la seva inconfusible personalitat musical: naturalitat, distinció i sobrietat, dins una tècnica perfecta al servei d'un sentiment sincer i cordial.

El públic aprecià aquestes qualitats i es delectà en els petits grans joiells incorporats pel mestre Toldrà al repertori coral popular de la nostra terra. Foren molt aplaudits i calgué repetir «El pardal», «Ai minyons que aneu pel món» i «No t'espantis, Alabau», aquesta darre-ra dirigida pel mateix autor, al qual el públic renovà les seves mostres d'afecte i admiració.

Tots els concurrents al concert que deixem ressenyat, segurament el recordaran amb satisfacció, i l'Orfeó Català ha complert un fervorós deute en recordar i homenetjar una de les figures més gloriuses de la nostra música, el Mestre Antoni Nicolau.

Concert als socis protectors de l'Orfeó Català. 13 juny 1959

Fou el segon concert que aquest any ha dedicat la nostra Secció Coral als senyors socis protectors de l'Orfeó Català i tingué efecte al Palau de la Música Catalana, el 13 de juny, a la nit.

Malgrat de compondre's el programa gairebé de les mateixes obres donades feia escassament un mes, en el concert dedicat al Mestre Antoni Nicolau, el 9 de maig darrer, i que una bona part dels qui assistiren al concert que ressenyem les havien ja fruïdes, la sala del Palau s'omplí totalment i fins foren ocupades les galeries de l'orgue. Cert que l'audiència alludida fou a la memòria i en homenatge al gloriós autor de «Capitant», «La Mare de Déu», etc., i la nova audició podia considerar-se una reiteració d'aquell homenatge merescudíssim a l'immortal compositor. Però, també és cert que a l'excelsitud de les obres del Mestre Nicolau s'uneixen el fervor i la perfecció amb què les canten sempre els nostres orfeonistes, abans sota la càlida batuta del plorat Mestre Lluís Millet, i avui a través de l'impuls i la vibració del nostre Director, Lluís M.ª Millet.

L'ordre d'aquest concert, doncs, fou el següent:

I. — «Les dotze van tocant», de Pérez Moya; les «Set Cançons Populares Catalanes», d'Eduard Toldrà, i «L'hereu Riera», de Morera.

II. — «Cançó de la Rosa», «Cançó de la Moreneta», «Cancó del Pelegrí», «Salve Montserratina» i «La mort de l'escolà», del Mestre Nicolau.

III. — «Pregària a la Verge del Reimei», del Mestre Lluís Millet; «Teresa» i «Divendres Sant», del Mestre Nicolau.

Els solistes foren els mateixos de l'audiència ressenyada en altre lloc.

Cal constatar que totes les obres obtingueren la més franca acollença, i les ovacions que subratllaren les que més profundament commouen l'ànim i el sentiment dels oients, foren realment intenses i clamoroses.

Els nostres socis i amics que assistiren a aquest nou concert, no dubtem que sentiren la satisfacció d'ajudar una Obra tota ella dedicada a l'art sempre noble i dignificador dels pobles. El que cal és que no li manqui mai la col·laboració i l'ajut dels seus amics i admiradors, ans bé, que augmentin l'escalf i l'estímul a l'Obra.

Al President , Mestre Director
Junta Directiva i Mestres de
l "ORFEO CATALA en el Cinquanté
aniversari de la fundació e inau
guració del PALAU DE LA MUSICA
CATALANA. 1908 - 1958.

M. Magrinya

R. 1331

EVOCACIO DE LES VEUS DEL PALAU DE LA MUSICA CATALANA

EN EL CINQUANTENARI

per Isidre Magriñá

Dos estoigs té Barcelona, per a servir i expandir al mon, els més preuats joiells de la seva espiritual personalitat musical: El Gran Teatre del Liceu i el Palau de la Música Catalana. Del primer, marc indiscutible de les obres mestres del teatre líric, vareig viure el seu centenari. Del segon, recés de l'Orfeó Catalá, mercés siguin donades a Déu Nostre Senyor, em trobo al llindar del seu cinquantenari.

No vegin els meus amics, l'excusa de no fer un historial de l'impresionant desfilada en aquest mig segle, pel seu emicicle, de totes les branques de la música no teatral, desde els solistes més eminents, als conjunts de cámara més selectes, les orquestres més famoses sota la batuta dels més célebres directors, tots adjectivats en el grau més superlatiu, que mai s'hagi vist al mon en cap auditori construït expressament en l'estatge d'una corporació privada: l'Orfeó Catalá. Saheu companys, el bé que quedaria jo, amb unes estadístiques de noms i dates, que treuria de les meves col·leccions? M'estic de fer-ho, i provo fortuna pels camins d'una alada fantasia que sento profundament, una mica carrinclona en el poc bregat d'un estil literari que no posseeixo. per a evocar algunes veus sentides al Palau de cinquanta anys ençà.

Cercaré doncs unes flors, marcides ja, però amb la vitalitat de quan foren collides, malgrat es trovin presades en els llibres del recort desde el jorn que vareig guardar-les. Les posaré al peu de tres homes que foren, són, i serán desde el "meu" punt de mira personalíssim, el perquè de l'Orfeó Català i del Palau de la Música Catalana .

El "meu" Mestre Lluís Millet, fundador del gloriós Orfeó Català ipatriarca de la nostra cançó.

El "meu" Joaquim Cabot, que encomanà als gegants de la fé, la construcció del Walalla de la Música Catala - na.

I a Jacint Verdaguer, sí, el "meu" Mossén Cinto, autor ~~ter~~ del vers, entre altres, de tres colossals poemes, quina música desentranyà del seu sí, el mestre Nicolau, la memòria del qual lligo amb ell, i que tanta fama universal ens ha donat a l'Orfeó.

" Vox Populis, Vox Dei ", en ordre en aquella jornada d'un febrer de fa cinquanta anys, la veu de Deu era la primera que ressonava , per boca de l'Eminentíssim Cardenal Casañas, en la benedicció de la sala. I l'efeméride d'un centenari, aquest luctuós, acompanya l'altre, puig l'il·lustre Cardenal-Bisbe, per ser qui vaig tenir l'honor d'esser confirmat, a l'octubre d'aquell mateix any baixava al sepulcre.

Jo puc dir que no he conegut amb plenitud el dinamisme del President Honorari i Perpetu de l'Orfeó Cata-

Pel Sr. Magriñá

de un

al

25 mai's

Henri Millet

1935

El "meu"

Magriñá

8. II, 1958

lá, Joaquím Cabót. La darrera vegada que, avans de morir, vareig visitar-lo ja decaigut físicament, per a proseguir una conversa sobre el seu idolatrat Verdaguer, va escriure'm una poc llegible nota autógrafo. (L'Orfeó Catalá posseeix l'autógraf de "Lo filador d'Or" que li dedicá el poeta).

No obstant, ha arribat fins a mí, el tó solemne i emotiu amb que pronunciá les primeres paraules del discurs inaugural:

" Amics, companys, respirem: gracies a Deu, ja tenim casa ", i en el transcurs d'aquell discurs, doná compte del treball portat a cap no com " una història d'il-lusions ", com seguí dient en Cabot, sinó per les justes paraules d'un braç dret de l'Orfeó i el Palau, que em deia fa poc, que la supervivencia diguemne física del nostre orfeó, es devía en part a la visió d'aquells homes que li construïren l'estatge amb el Palau de la Música Catalana.

El Mestre Millet, no va parlar aquell día, perquè una afonía va obligar al mestre Pujol a llegir-li el seu discurs. Si per l'ordre protocolari no li pertocá el fer-ho, an aquest últim, per dret propi, la veu del fidel col-laborador d'en Millet, pogué aixís esser sentida a la sala aquell día. Tots dos em distingiren amb la seva amistat, i del Mestre Millet no gaire pròdig en fer-ho, conser-vo una fotografia amb el seu retrat a mi dedicada.

al amic en gran
suplement d'una
JOAQUIM CABOT I ROVIRA
PRESIDENT HONORARI
DE L'ORFEO CATALÀ

18 Jul 48.

BARCELONA

de motiu a la sentida
molt a mossen en to, "i en
1902" vaig escriure
"al veu de la poesia
o na pota el nostre best dant
my nostre i mes gegants
el p'ora tot lo man
i amb una seny igual
i un m'ella senta engorra
repetit o de "cas de 45 any"
cinto el mateix d'altre la
major d'insent per lo gran d'altre
18 Jul 48 Joaquim Cabot

El "meu" Joaquim Cabot; nota autògrafa que
sobre el seu idolatrat Verdaguer, m'escrigué
als finals de la seva vida.

M. Magriñá

8. II, 1958

Peró si al Mestre Millet no se li sentí la veu físicament, ho feu amb una altra veu, preparada a posta per ell: la de l'Orfeó Catalá.

I les veus de Maragall, pel "Cant de la Senyera", i la d'en Clavé dels "Xiquets de Valls", iniciaren el concert princep, a la casa pairal, esdevinguda aixís, avui, als cinquanta anys de la seva vida.

Eren les mateixes veus que havien ressonat avans, en les humils sales i alcoves dels pisets o en els salons d'una antiga casa senyorial de la vella Barcelona, que havien hostatjat l'Orfeó.

Serien les mateixes que sentirien després els públics de Paris, de Londres, de Roma, Madrid, Valencia, Sevilla, Palma i d'arreu de Catalunya i de la resta de la península.

I ara poso la darrera flor, una englantina, als peus de Mossén Jacint Verdaguer, flor escullida per a proclamar al poeta Mestre en Gai Saber en Maig de 1880, amb la poesia "La Barretina", que amb música del mestre Lambert, fou premiada en la primera Festa de la Música Catalana, cel-lebrada el maig d'aquell històric 1908, que amb tanta emoció commemorem.

S'ha dit i comprovat que Mossén Jacint Verdaguer és el poeta més musicat del món, sobre Goethe, de qui es creia la supremacia.

El cas de "La Barretina" n'es un exemple, d'aquesta reiteració en la mateixa poesia per musicarla; a la

Al aplegador de las Cançons catalana. En Mariano Aguilo
C. Candi Jacinto Verdaguer

LA BARRETINA.

CANÇÓ DEL ULTIM BARRETINAYRE DE FRANÇA.

LLETRA DE
MOSEN JACINTO VERDAGUER.

MÚSICA DE
CANDI CANDI.

PRIMERA POSADA.

Andante mosso. *ben sentito.*

VEU. *mf*
Quan á 0 -

Andante mosso.

PIANO. *p* *crescen - do sf: mf*

diminuendo mf e cre -

- lot jo l'a-pre-ní - a mon o - fi - el da-va pler, ca-da

cresc. sf: cresc. sf: e diminuendo mf e cre -

ANDREU VIDAL Y ROGER, EDITOR.

A. 1507. V

L'autógraf del "meu" Mossén Cinto, al peu d'una dedicatòria enaltidora al col·lector de la cançó popular catalana.

Allegre
P. II, 1958

meva col·lecció posseeixo una partitura musicada en vida del poeta pel músic Candi Candi, i al peu de la dedicatòria del músic a "Al aplegador de les cançons catalanes En Marián Aguiló", hi ha també l'autògraf de Verdaguer. Frase que estot un símbol per la cançó popular.

Per alguna cosa havia d'ésser destí de la sala del Palau el lloc indicat pera cel·lebrar-hi la poètica Festa dels Jocs Florals, que havans alternaven entre Llotja i el Saló de Cent, desde la seva convocatòria 1858-1859; Enguany el centenari precisament hauria de ser possible a la sala del Palau.

Per tant, em plau a mí com el qui més, el retrer homenatge al Príncep de les nostres lletres, Verdaguer, com el mes reiterat literat que ha omplenat més vegades amb el seu nom els programes dels concerts de l'Orfeó Català. Vull estarme d'una estadística que fora pesada per a dir, només que comptat alt per alt, una cinquantena de cançons corals solament, amb lletra de Mossén Cinto, ha estrenat l'Orfeó Català, i algunes ho foren com es de suposar avans de l'inauguració del Palau. Es curiós el tenir una cançó per any d'aquets cinquanta anys sense repetir-ne cap, sense comptar les represes, qu'ens portarien a una altra comparació curiosa. "La Mort de l'Escolà", per exemple, si comptessim les vegades que ha sigut interpretada !.

No sabem si al saló de descans del pati de butaques hi subsistiran els busts de Nicolau i Vives; fent compa

La magnífica audició de la "Passió segons Sant Mateu", de Bach,
 al Palau de la Música Catalana
 (1921) MAGRINÀ
Jsidre

LLUIS, MARIA, MILLET

El "meu" Orfeó Catalá al "meu" Palau de la
 Música Catalana, tot esperant amb el Mestre
 Lluís Me Millet que passin trenta set anys
 per la Passió del Cinquantenari.

Magrinà

8, II, 1958

nyia a l'autor de "Captant" i de "l'Emigrant" no hi cabria tambe el de Verdaguer ?. No recordaria quan personalment algun capverpre assistia a un assaig de l'Orfeó ?.

I a proposit de les cançons poc conegudes, el corista dega parlar de tornar a sentir-les, i podria molt ben sé, fent cada any, sinó un concert ni molt menys, una part d'ell, dedicat a la represa de una canço o dues que fossin precisament cinquantenaries i serien a homenatge i memòria dels autors de lletra i música en general, del Mestre Millet que va preparar-les i també dels cantaires anònims que varen estrenar-les, podria titular-se el Concert del Cinquantenari, i podria començar-se per "La Barretina".

No se si vé a tó, l'evocar una altra veu sentida en varies ocasions. La de Francesc Cambó, en les seves famoses conferencies d'orientació en els moments que ho requeria la actualitat d'un fet o altre. Aquella oratoriaria mestra, explicava el perquè d'aquella magnífica prosa de Maragall, "L'Elogi de la Paraula".

Pressentim el moment amb esgarripança d'emoció, de quant Lluís Ma Millet, dibuixi a l'espai amb la batuta "La Passió segons Sant Mateu" de Joan Sebastià Bach, Tot contemplant. en el vestíbul la foto monumental de la memorable audició de l'any 1921, i que una malifeta del destí, m'ha exclós de ser-hi al ampliarla. Fora de la figura infantil de Lluís Ma, que apareix sota meu

al primer pis, i que ho prenc per un símbol, no he trovat ningú més del públic que s'hi reconegui. Per tant, la supervivència de potser trovar-me al mateix lloc al cap de trenta set anys, m'otorga una mostra de fidelitat qu'em será de sobres compensada quant senti una veu que m'arribará al fons del cor, la de una filleta meua que en l'inmortal obra de Bach, farà les esponçalles amb l'Orfeó Catalá de la meua vida .

En el camp dels interprets ja es ben bé un altra cosa les cares conegudes, supervivents insignes d'aquell misatge. El Mestre Millet i molts cantaires que ens han deixat per sempre. Altres que en llagrimas als ulls serán espectadors, i els menys que amb cabells blancs la cantarán per segona vegada. Però per de sobre dde tot aquells solistes catalans , vivents encara, Concepció Callao, Andreua Fornells, en Fusté, ect, i representant els cantaires mes amunt al-ludits, la Pilar Roca i en Valls, i per damunt de tots aquell Evangelista l'inolvidable Emili Vendrell, que sí amb galons fa formar part d'aquell impresionant conjunt, ~~era~~ será soldat ras en el chor d'ara però amb la partitura a la mà que usá a-llavors, amb les acotacions que hi feu en Millet. ~~ella-~~
vers.

Com que ja fá una estona que estic legislant fent i desfent al meu caprici, no vindrá d'aquí que digui a qui reculli l'iniciativa que sé no es nova, perquè es nomeni a Emili Vendrell "Cantaire Honorari de Catalunya.

En l'octubre d'aquest any commemoratiu, sentirem L'Stabat Mater de Poulenc, que l'orella d'ull clínic del Mestre Lluís Ma, ha copsat com ho feu també amb un altra obra francesa igualment: El Requiem de Fauré. I així mateix sentirem de l'Orfeó Català, la Consagració del Graal del Parsifal de Ricart Wagner, en aquest any del 75^è aniversari de la seva mort, i als cinquanta justos que el Mestre Nicolau la donà en un dels concerts inaugurals del Palau de la Música Catalana. Una altra veu que resonà esplendorosa aquell any la de Ricart Wagner.

Amb la ratlla, diguem-ne de conducta artística, que s'ha assenyalat el Mestre, "La Missa Solemnis " de Beethoven i els chorals dels drames wagnerians, li senyalaran les últimes fites que va marcar el seu pare:

Per acabar, recordo un redolí d'una poesia que va ser-me publicada , amb motiu de l'anada a Montserrat pel seixanté aniversari de l'Orfeó, que evocant al Mestre desde el Cel diu:

"La paternal batuta - es la que primer ho fa. "

"El braç del fill il-lustre-sol-licit l'agafà,"

.... a les albaides d'aquest febrer històric, resonava la veu d'un conjunt de càmera incipient, que el braç jove i pur del tercer Millet, dirigia amb la batuta de l'avi i qu'el seu custodi d'ara, li ha via deixat una estona... Aquell vespre, quan sortiem d'aquella sala vella de mig segle, ens sentiem mes optimistes per l'avenir de l'Orfeó Català i reiem malgrat el fret viu com La Candelera.

Barcelona, 8, II, 1958, *Magruder*

ORFEÓ CATALÀ
BIBLIOTECA

BARCELONA 804

Reg. 1331

Sig. 833.411

Mag.

17-VIII-C/16

Concurso Musical convocado por el ORFEO CATALA con el fin de solemnizar el 50 Aniversario del PALAU DE LA MUSICA CATALANA

Veredicto de los Premios Millet, Pujol, Werhle, Comella, Vives y Llongueres

PREMI LLUIS MILLET. (Composición para coro y orquesta). Se adjudica por mayoría de votos a la composición N.º 27 «*Cant espiritual*»: Lema «*Més enllà*».

PREMI FRANCÈSC PUJOL. (Glosa para voces mixtas de una canción popular catalana). No se adjudica.

PREMI EMERENCIANA WERHLE. (Coro original a 3 ó 4 voces blancas). No se adjudica.

PREMI JOSEP M.ª COMELLA. (Dos pequeñas obras de fácil ejecución originales para coro a cuatro voces mixtas). Se adjudica por mayoría de votos a la colección «*Dues cançons fàcils*», «*Maria tu plores*» y «*Les filles del Rei*». Lema «*Plany*».

PREMI AMADEU VIVES. (Dos canciones populares catalanas armonizadas para coro mixto y que aun no lo hubieran sido). No se adjudica.

PREMI JOAN LLONGUERES. (Dos canciones populares catalanas armonizadas para coro a cuatro voces mixtas y de fácil ejecución y que aun no lo hubieran sido). No se adjudica.

Barcelona, 11 de noviembre de 1958

Eduardo Toldrà, presidente; *Juan Massià*,
Francisco Riba Martí y *Luis M.ª Millet*, secretario

NOTAS: Se reproducen a continuación las bases 6.ª y 8.ª del Concurso:

Base 6.ª — Con el fin de conocer los autores de las composiciones premiadas, después de la publicación del veredicto, se presentarán los ocho primeros compases de cada una, acompañados del nombre, apellidos y domicilio de los autores, los cuales se harán públicos, haciéndoles entrega de los premios en la forma que se determinará.

Base 8.ª Las composiciones no premiadas serán retiradas dentro de los tres meses siguientes a la publicación del veredicto, mediante la presentación del lema y de los ocho primeros compases de cada composición. Pasado este plazo, el *Orfeó Català* se desentiende del compromiso de guardar aquellas que no hubiesen sido retiradas.

ORFEÓ CATALÀ

Estimat amic i consoci:

Amb les audicions de la PASSIO segons Sant Mateu, de J. S. Bach, hem entrat en el Cinquentenari de la Benedicció, que féu el Bisbe Cardenal Casañas, del nostre Palau de la Música Catalana. Aquest cicle que començà amb aquestes audicions, que podem qualificar de memorables, pensem cloure'l amb un altre esdeveniment musical de primer ordre.

Amics nostres, però, ens han suggerit algunes iniciatives que han estat acollides amb entusiasme per tots els artistes de la nostra terra, principalment per aquells que en aquests cinquanta anys han desfilat pel Palau i ens han donat mostres del seu art, fent vibrar sovint els amants de la bona música. Altres entitats, i no solament les artístiques, han volgut també sumar-s'hi.

Per altra banda, els cantaires i socis que ininterrompudament ho han estat des de fa cinquanta anys, i que com a tals eren presents a la Benedicció que commemorem, es mereixen una manifestació explícita del nostre agraïment i del nostre respecte.

Tot això ens ha mogut a confeccionar un programa que anirem desenrotllant a partir del 12 d'abril, que serà ensems que una commemoració, un homenatge.

El programa inclourà, apart d'un acte religiós, tres conferències, les dues primeres a càrrec de Rossend Llates i Josep M.^a Pi Sunyer, que es referiran a la història i influència del Palau en el nostre món musical, i, en general, social i artístic. Dos concerts, en els quals se donaran recitals de violí, cel·lo, piano i cant, i hi prendran part, en el possible, aquells dels nostres artistes que han estat aplaudits en altres temps, a més d'una representació del «Giravolt de Maig», l'exquisita obra de Toldrà, que fou estrenada en el Palau.

La Junta del Club de foot-ball Barcelona, lligant aquest Cinquentenari amb el monument que al Mestre Millet tenen en projecte aixecar, en un dels cims de Montserrat, tots els Orfeons de Catalunya, s'han ofert a patrocinar un partit de foot-ball entre un prestigiós equip estranger, i el seu titular. Aquesta festa es projecta que tingui un caire de veritable germanor entre cantaires i deportistes.

Nosaltres voldríem en aquesta commemoració veure-hi reflexada tota una història que ha estat gloriosa i eficaç, i que, vivint novament el que avui és tan sols un record, ens sentíssim estimulats i decidits de cara al futur, que una altra generació lluita amb el mateix daler, per a construir.

La presència de tots els socis, dels vells i dels nous, a tots els actes que oportunament s'aniran anunciant per mitjà de la premsa, ha de ser auguri segur que el nostre Palau entra en el segon Cinquentenari amb la mateixa joventut del primer dia.

Barcelona, abril 1958

Relació de Cantaires que fa cinquanta anys que ja formaven part de la Secció Choral de l'ORFEÓ CATALA

Ermenegild Bigas Pla
Manuel Cabero Eguia
Emília Figueras Negre
Ramon Gabarnet Rosés
Aurora Grau Font

Enric Homs Surribas
Joaquim Homs Surribas
Carme Jové Cusidó
Josep López Esparbé
Mateu Piguillem Casadejust

Pilar Roca Codina
Antònia Sanceristòfol Arboix
Miquel Valls Terré
Marià Vidal Enrich
Josep M.ª Vila Vall

Relació de socis de l'ORFEÓ CATALA que fa cinquanta anys que pertanyen a l'Entitat

Francesc Però Julià
Antoni Antich Portella
Ignasi Casals Maristany
Jaume Baladia Soler
Loreto Roca Codina
Assumpció Cardona Mercadal
Dolors Xifré Masferrer
Ramon Calvo Sicart
Josep Torrus Arabia
Emili Jorba Romanyà
Miquel Gaspar Xalabarder
Rafel Borràs Solé
Concepció Mató Cubinyà
Pere Reventós Farrarons
Felicià Bofarull París
Manuel Ribé Labarta
Josep Recort Ulió
Salvador Sarradó Huguet
Salvador Rull Vinzia
Ignasi Comas Malet
Francesc Martí Marfà
Pere Ortega Pérez
Emili Portabella Barrera
Francesc Pons Cubilles
Enric Cardona Paella
Josep Rovira Gayris
Manuel Maluquer Escolà
Joan Romaní Balada
Jaume Creus
Josep Martínez Suñer
Ramón Perelló Clavé
Josep Salvat Espasa
Joan Rosich Rubyera
Lluís M.ª de Bruguera i Balaguer
Joaquim Darné Dalmau
Ricard Sagné Marés
Joan B. Bargalló Alsina
Jaume Mayol Pujol
Joan Pons Cartanyà
Antoni Hurtado Estapé
Juli Uriach Coll
Ramon Fortuny Piñol
Joan B. Modolell Modolell
Francesc Nubiola Queraltó
Josep Humbert Ventura

Antoni de Sabatés Vila
Manuel Salvat Espasa
Josep Ferran Tuset
Manuel Aymà Serra
Artur Serra Serramalera
Josepa Lluveras Roqueta
Joan Conill
Ramon Targa Vilanova
Joan Massip Sunyer
Macià Prat Ribera
Jaume Rifà Anglada
Pere Comas Estrany
Joaquim Rosich Rovira
Carles Portabella Barrera
Josep Cardona Rocamora
Joan Piñol Palau
Didac Juyol Sotillos
Lluís Olivella Arenas
Josep Colominas Coll
Ricard Vives Ballvé
Salvador Millet Villà
Pere Vall-llovera Codol
Josep Sindreu Oliva
Andreua Fornells Vilar
Artur Roig Casanovas
Joaquim Albareda Parés
Emili Homs Oller
Francesc Gilabert Raich
Matias Tusell Gost
Sebastià Casamitjana Solé
Magí Pons Casajoana
Primitiu Casabos Buch
Francesc Millet Estapé
Josep Reixachs Palau
Clara Ribas Bassa
Joaquim Torras Sató
Josep Mas Morell
Eduard Vidal Riba
Claudi Forcada Padró
Josep Blanc Romeu
Joan Perramon Suñol
Pere M.ª Escorsa Soria
Jaume Martí Marull
Xàntipa Sala Puntí
Julita Farnés Pagés

Francesc Hombravella Maristany
Víctor Blajot Romero
Lluís Quingles Tous
Ezequiel Martin Robira
Francesc Fornells Vilar
Concepció Vilalta Font
Joaquim Aldrufeu Prats
Jaume Sans Maynou
Agustí Valentí Colom
Pere Tarrats Figaró
Ignasi Casacuberta Cumella
Salvador Parés Garcia
Josep Sala Comas
Vicens Casacuberta Andreu
Joaquim de Moragas
Josep Juvé Bohí
Juli Güell Grau
Hermínia Creixell Papell
Lluís Batlle Flaqué
Pere Elias Cortés
Jaume Cercós Cendra
Jaume Casamada Mauri
Emili Jové Cusidó
Adolf Bieto Massip
Tomàs Mayoral Calzada
Pere Puigmal Caudal
Elvira Mullor Creixell
Mercé Vives Fernández
Anna Bassons Puigbó
Enric Guillo Roig
Màrius Cucurny Guiu
Conrad Manauta Vilella
Josep M.ª Artigas Castelltort
Joan Millet Maristany
Maria Guarro Casas
Joan Bas Soler
Assumpció Petit de Castells
Carme Petit Grau
Antoni Insenser Bertran
Francesc Borràs Solé
Higini Blanco Bañeres
Francesc Sellarés Sardaños
Josep Sala Vilar
Esteve Corominas Colomer
Josep Julià Nogués

ORFEÓ CATALÀ

BARCELONA

Barcelona, 6 de maig del 1957

Volgut consoci:

Adjunt trobareu el text de la convocatòria per la Junta General Extraordinària que el Consell Directiu ha acordat reunir. L'anunci corresponent serà publicat als diaris locals en compliment dels preceptes estatutaris, però els temes a tractar són de prou importància perquè us posem en antecedents. Així, si penseu assistir-hi us haurem donat ocasió de formar criteri a la bestreta; i si no podeu acompanyar-nos coneixereu no obstant els motius que ens han mogut a convocar l'Assemblea.

L'any vinent —1958— en complirà cinquanta el Palau de la Música Catalana. Aquesta efemèrides té per tots nosaltres una particular significació, per damunt de tot, perquè amb ella commemorem les noces d'or de l'Orfeó Català amb la seva primera casa pròpia. Els avantatges que aquesta estabilització representà per l'Orfeó, per l'adequat desenvolupament de les seves activitats i per la seva pròpia permanència són tan patents que no necessiten de cap comentari especial. La Història de l'Orfeó va tan estretament lligada al Palau que separar-los és impossible, al mirar endarrera, i qualsevol que fos el futur.

De fa temps, per altra banda, que el Consell Directiu té plantejat el problema —greu en alguns aspectes— de reparar desperfectes de la casa, de millorar-ne alguns punts essencials —aïllament acústic, acondicionament d'aire, sanitaris, serveis auxiliars, etc. Les necessitats s'han anat agreujant dia a dia, i ara són totalment inaplaçables si no volem que —almenys en part— els danys no subsanats siguin irreparables.

Potser cap altra ocasió és més pròpia que la del cinquantenari del Palau, per fer l'esforç de posar-lo altra cop al dia. És per això que ens hem decidit a gestionar prop de la «Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros» un crèdit suficient per realitzar totes les obres previstes i que ara, un cop dictaminat favorablement per aquell organisme, us demanarem en la propera Junta General convocada l'autorització oportuna per portar-lo a terme.

Els projectes i pressupostos han estat meticulosament fets i estudiats. L'operació creditícia que ha de proporcionar-ne els mitjans de realització ha estat també preparada de manera que el moviment normal d'aquest pressupost extraordinari quedi —tant als efectes interns com als de la Caixa de Pensions— absolutament desllindat del normal de la nostra Tresoreria. Els medis necessaris per a atendre els períodes regulars d'interessos i amortitzacions han estat perfectament previstos.

En virtut de tot el que us hem exposat, en la Junta General Extraordinària us proposarem l'adopció dels següents acords:

1. «Se acuerda concertar un crédito hipotecario con la Caja de Pensiones para la Vejez y »de Ahorros por un máximo de tres millones de pesetas, ya sea en forma de operación nueva, ya »como ampliación del anterior que por un millón de pesetas nos tenían concedido. El préstamo será »por 30 años, al interés del 5 % anual. En su virtud se autoriza plenamente al Consejo Directivo »para precisar las modalidades de la operación, establecimiento en lo posible de una cuenta de cré- »dito por ese importe, fijación con la Caja de Pensiones de los cánones periódicos de intereses y »amortizaciones, y todos los demás extremos necesarios con la máxima amplitud que requiera y »dentro de las directrices fijadas en los diversos apartados de este acuerdo.»

2. «El importe del préstamo obtenido se dedicará exclusivamente a la realización de obras »de consolidación y mejora del edificio social, sin que en ningún caso pueda ser distraído ni par- »cial ni temporalmente para otras atenciones. A este efecto el Consejo Directivo cuidará de llevar

»una contabilidad separada para todo cuanto haga referencia a la aplicación de los fondos del crédito. Asimismo se establecerán los medios de atender los plazos de interés y amortización. De todo ello se dará cuenta aparte en las Juntas Generales ordinarias de cada ejercicio, a las que se someterá también el presupuesto para el año siguiente a los efectos señalados.»

3. «Para la ejecución de estos acuerdos y la contratación del préstamo indicado con la Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros, la Asamblea sin perjuicio de las facultades que reglamentariamente corresponden al Presidente, las confiere especiales a los miembros del Consejo Directivo Don Rosendo Riera Sala, Don Juan Antonio Grau Cuadrada, Don Juan Antonio Maragall Noble y Don Ramón Guardans Vallés para que bajo la firma conjunta de dos cualesquiera de ellos otorguen cuantos documentos públicos y privados sean menester, obliguen a la Entidad dentro de los términos del presente acuerdo y comprometan en nombre de ella las oportunas garantías, expresamente la de hipotecar el inmueble en la suma necesaria al principal, intereses y demás del crédito concedido. Pudiendo resolver por sí, y sin necesidad de posterior acuerdo cuantas dificultades se ofrezcan al buen fin señalado con las más amplias y absolutas facultades sin limitación alguna.»

4. «Los mismos señores e igualmente bajo la firma conjunta de dos cualesquiera de ellos, quedan autorizados frente a la Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros para retirar el importe del crédito hasta su totalidad, y disponer de las cuentas corrientes o de crédito que a tal fin se abran, sin perjuicio de cuantas otras funcionaran en el propio establecimiento, para la disposición de las cuales bastará con las firmas ordinarias estatutariamente previstas.»

»En caso de dejar de pertenecer al Consejo Directivo alguno de los señores indicados el propio Consejo propondrá a la Junta General Ordinaria correspondiente los nombres de aquel o aquellos que deberían substituirlos.»

La vostra presència a la Junta ens seria particularment grata.

Segurs de comptar amb la vostra confiança, ens plau saludar-vos cordialment.

EL CONSELL DIRECTIU.

ACTE DE CLAUSURA

SOPAR QUE ELS SOCIS DE L'ORFEÓ CATALÀ DEDIQÜEN
ALS MESTRES I CANTAIRES DE LA SECCIÓ CORAL

Consomé
Ous "Meyerbeer"
Pollastre rostit
Gelat
Pastes seques
Cafè

Aigua mineral Sant Narcís (Caldes de Malavella)

Cedida per l'empresa "Agua San Narciso"

Vi Penedès

Xampany Codorniu Gran Cremant

Licors Galleml

SERVEI REGÀS

SALA DE CONCERTS DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

BARCELONA, 18 DE MARÇ DEL 1959

Clausura dels actes commemoratius dels 50 anys del Palau

*Sopar que els socis de l' Orfeó Català ofereixen als
Mestres i orfeonistes de la seva Secció Coral, en reco-
neixença a la seva altíssima aportació als actes commemo-
ratius, els quals assoliren la més plena culminació, amb
les tres audicions de la «Passió segons Sant Mateu», de
J. S. Bach i l'estrena del «Stabat Mater», de Poulenc,*

*Platea de la Sala de Concerts
18 de març del 1959, a les 10 de la nit*

Tiquet N.º 393

CINQUANTENARI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Soci de l'Orfeo Català:

Sou convidat a la conferència que l'il·lustre
degà del Col·legi d'Advocats de Barcelona

Doctor JOSEP M.^a PI SUNYER

efectuarà, el dia 18 d'aquest mes, a dos quarts de vuit
del vespre a la SALA LLUÍS MILLET, sobre el tema:

L'ORFEO CATALÀ i BARCELONA

Octubre del 1958

Tothom té la taula assenyalada

Consulteu el n.º del vostre tiquet en aquesta llista i al seu costat trobareu el n.º de la vostra taula

SITUACIÓ DE LES TAULES

1 a la 5 HEMICICLE
6 a la 19 PLATEA
20 a la 27 CIRCULARS I GRADERIES
28 a la 43 LLOTGES PLATEA
44 a la 70 LLOTGES AMFITEATRE
71 a la 87 PASSADISSOS DARRERA LLOTGES PLATEA
89 a la 90 GRADERIES DRETA
90 a la 92 GRADERIES ESQUERRA

Tiquet n.º	Taula n.º	Tiquet n.º	Taula n.º	Tiquet n.º	Taula n.º
1	23	48	65	96	55
2	4	49	65	97	43
3	23	50	64	98	43
4	63	51	34	99	43
5	63	52	34	100	43
6	86	53	3	101	42
7	86	54	88	102	51
8	54	55	88	103	31
9	54	56	22	104	31
10	86	57	22	105	61
11	86	58	22	106	61
12	4	59	64	107	2
13	43	60	36	108	2
14	43	61	58	109	59
15	60	62	58	110	1
16	22	63	58	111	1
17	34	64	88	112	37
18	60	65	68	113	37
19	60	66	68	114	22
20	41	67	68	115	1
21	29	68	3	116	56
22	29	69	66	117	56
23	29	70	66	118	56
24	29	71	46	119	42
25	29	72	12	120	62
26	4	73	4	121	34
27	4	74	88	122	34
28	23	76	4	123	2
29	3	77	4	124	12
30	12	78	4	125	12
31	12	79	4	126	12
32	38	80	25	127	12
33	38	81	49	128	12
34	3	82	49	129	12
35	41	83	1	130	3
36	41	84	42	131	4
37	87	85	57	132	4
38	87	86	57	133	3
39	3	87	57	134	56
40	3	88	22	135	56
41	70	89	25	136	59
42	23	90	25	137	3
43	87	91	1	138	3
44	87	92	69	139	3
45	3	93	89	140	66
46	42	94	64	141	66
47	42	95	55	142	66

Tiquet n.º	Taula n.º
143	66
144	50
145	4
146	4
147	52
148	52
149	31
150	31
151	55
152	65
153	65
154	63
155	63
156	54
157	36
158	55
159	22
160	3
161	4
162	4
163	48
164	12
165	51
166	51
167	51
168	48
169	55
170	48
171	48
172	12
173	12
174	28
175	28
176	1
177	1
178	40
179	53
180	53
181	4
182	4
183	68
184	28
185	53
186	4
187	91
188	4
189	36
190	50
191	50
192	54
193	54
194	52
195	52
196	53
197	53
198	22
199	12
200	12
201	24
202	24
203	46
204	22
205	29
206	51
207	3
208	30
209	30
210	44
211	57
212	57
213	22
214	52

Tiquet n.º	Taula n.º
215	24
216	24
217	24
218	24
219	46
220	46
221	60
222	24
223	24
224	22
225	24
226	12
227	12
228	64
229	24
230	24
231	3
232	3
233	26
234	26
235	26
236	24
237	26
238	26
239	26
240	26
241	26
242	26
243	26
244	26
245	26
246	5
247	72
248	72
249	11
250	11
251	45
252	45
253	69
254	69
255	39
256	26
257	50
258	50
259	26
260	22
261	22
262	12
263	12
264	3
265	12
266	82
267	82
268	5
269	11
270	80
271	80
272	5
273	11
274	83
275	83
276	23
277	38
278	26
279	26
280	26
281	26
282	26
283	26
284	20
285	1
286	26

Tiquet n.º	Taula n.º
287	26
288	12
289	80
290	80
291	2
292	11
293	73
294	73
295	2
296	11
297	84
298	84
299	2
300	11
301	20
302	36
303	33
304	26
305	5
306	19
307	81
308	81
309	2
310	11
311	45
312	47
313	20
314	20
315	38
316	62
317	40
318	40
319	3
320	26
321	45
322	2
323	26
324	26
325	39
326	84
327	84
328	5
329	11
330	28
331	65
332	67
333	67
334	67
335	67
336	67
337	67
338	45
339	75
340	75
341	5
342	11
343	79
344	79
345	2
346	19
347	72
348	72
349	5
350	11
351	74
352	74
353	77
354	5
355	30
356	25
357	25
358	25

Tiquet n.º	Taula n.º	Tiquet n.º	Taula n.º	Tiquet n.º	Taula n.º
359	25	423	33	488	76
360	74	424	33	489	76
361	74	425	28	490	2
362	77	426	3	491	11
363	5	427	3	492	91
364	77	428	4	493	91
365	77	429	20	494	91
366	5	430	68	497	37
367	59	431	71	501	64
368	49	432	71	502	10
369	49	433	5	503	10
370	49	434	5	504	10
371	25	435	75	505	10
372	60	436	75	506	10
373	63	437	2	507	39
374	62	438	11	508	39
375	62	439	63	509	39
376	69	440	21	510	1
377	69	441	64	511	1
378	32	442	78	513	61
379	32	443	78	514	61
380	32	444	78	515	31
381	32	446	73	516	82
382	62	447	73	517	82
383	58	448	5	519	89
384	58	449	11	520	90
385	47	450	83	521	90
386	47	451	83	522	37
387	47	452	2	522	30
388	47	453	11	523	30
389	40	454	81	524	30
390	32	455	81	525	1
391	25	456	5	526	70
392	21	457	11	527	70
393	21	458	78	528	19
394	20	459	27	529	19
395	21	460	27	530	19
396	21	461	76	531	19
397	79	462	76	532	19
398	79	463	2	535	35
399	2	464	11	536	35
400	11	465	61	537	70
401	5	466	85	538	70
402	59	467	85	540	19
403	59	468	46	541	19
404	5	469	2	542	19
405	21	470	40	543	19
406	11	471	61	544	19
407	11	472	41	545	19
408	21	473	41	546	19
409	21	474	1	547	38
410	21	475	1	548	19
411	21	476	85	549	19
412	33	477	85	550	19
413	33	478	44	551	1
414	71	479	44	552	1
415	71	480	44	553	1
416	2	481	44	554	28
417	11	482	35	555	36
418	68	483	35	556	37
419	27	484	65	557	89
420	27	485	35	558	89
421	27	486	35		
422	27	487	25		

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA ACTE DE CLAUSURA DEL CINQUANTENARI

Barcelona, 18 de març del 1959